உ

சபாபதி நாவலர்
சரித்திரச் சுருக்கம்

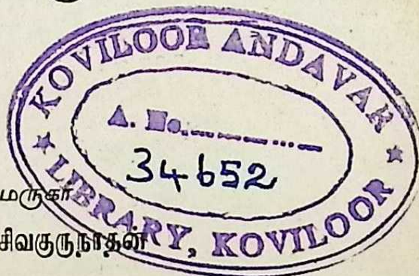
சபாநாதன்

சாலை

சிவமயம்.

சபாபதி நாவலர்

சரித்திரச் சுருக்கம்

ஷையாரின் மருகர்

வடகோவை - அ. சிவகுருநாதன்

பதிப்பித்தது.

சபாபதி நாவலர் ஞாபக நிலையத்தின்

வெளியீடு - க.

சென்னை:

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலை

1955.

முதற்பதிப்பு.
ஜனவரி, 1955.

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலை,
நெ. 300, தங்கசாலை வீதி, சென்னை.

முகவுரை

'மன்னனுமாசறக்கற்றோனுஞ்சீர் தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்—மன்னற்குத்
தன்றேச மல்லாற் சிறப்பில்லைக் கற்றோர்க்குச்
சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பு."

என்பதனால் கற்றோர் சிறப்புச் சொல்லியபடி. ஒருதேசத்தின் சீரும் சிறப்பும் அத்தேசத்தின் தவப்பயனாய்க் காலந்தோறும் அருமை பெருமையாகத் தோன்றும் நுண்மாண் நுழைபுலமுடையராகும் புலவர் பெருமக்களால் அளவிடப்படும்.

"அறம்பொரு ளின்பம் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியினூங் கில்லைச்
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை."

"நற்பொருள் செய்வார்க் கிடம்பொருள் செய்வார்க்கு
மஃதிடம்"

என்றார் உயர்ந்தோர். இதனால் கல்வியின் சிறப்புக் கூறியவாறு. கல்வியறிவினால் சிறந்து கல்வியபிவிருத்தியின்பொருட்டுத் தமது வாழ்நாளைப் போக்கிப்போந்த தியாகசீலரான உத்தமர் * வாழ்க்கையினை ஏனையர் பலருமறிந்து பயனெய்தும்வண்ணம் அவர்கள் வாழ்க்கையைப்பற்றிய சரித்திரங்கள் வெளியிடப்படுதல் உலகவழக்காகும். நிற்க.

திராவிடப்பிரகாசிகையின் 2ம் பதிப்பு வெளிவரும் போது அந்நூலைப்பற்றி உலகப் பொதுமொழியாகும் ஆங்கிலத்தில் முன்னுரை ஒன்று எழுதியுதவும்படி காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் ஸ்ரீ சு. சிவபாதசுந்தரம் (B.A.) அவர்களை வேண்டிக்கொண்டேன். அப்பெரியார் அழகிய முன்னுரை எழுதியதோடு நூலாசிரியர் வாழ்க்கை வரலாறும் எழுதிச்சேர்க்கும்படி எனக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

"ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்"

என்பதற்கேற்ப நாவலம் நன்கமையப்பெற்ற சபாபதி நாவலரைப்பற்றிப் போதியபடி எனக்குத் தெரியாமையி

---

* கற்றவர்களுண் ணுங்கனியேபோற்றி. —(அப்பர் தேவாரம்.)
கற்றவர்விழுங்குங்கற்பகக்கனி. —(திருவிசைப்பா.,

ளுல், யான் வேண்டியபடி, நாவலரவர்களை நேரே கண்டு பழகிய திருமயிலை - தமிழ்ப்பண்டிதர் காலஞ்சென்ற சே. சோமசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் அப்போது சரிதம் எழுதக்கூடியதாய் வாய்க்கப் பெற்ருர். அதனைத் தழுவி மேலும் சில குறிப்புகளுடன் இப்போது இந்தச் சரித்திரச் சுருக்கம் வெளிவரலாயிற்று.

நாவலரவர்கள் இயற்றிய சிதம்பரசபாநாதபுராணம் திருச்சிற்றம்பலவந்தாதி முதலிய நூல்களில் வரும் பொருட் செறிவுடைய சில அருஞ்செய்யுட்களை இதன்கண் காணலாம். ஆங்கில அறிவுடையோருக்குப் பயன்படுமாறு திராவிடப்பிரகாசிகைக்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்ற முன்னுரை இதில் அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இச்சரித்திரம் அச்சாகும்போது அச்சுப்பிழைகளைத் திருத்தியும் நூலைப் பார்வைசெய்தும் துணையாயிருந்த எனது அரிய நண்பர் திருமயிலை-சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியுரியது.

இணுவில் வித்துவான் அம்பிகைபாகர் பேரனுராகிய உபாத்தியாயர் திரு. வை. கதிர்காமநாதனும், மட்டுவில் உபாத்தியாயர் திரு. இ. சிதம்பரப்பிள்ளையும் இப்பதிப்புக்குரிய கையெழுத்துப் பிரதிகளை எழுதியுதவியது குறிப்பிடத் தக்கது.

வடகோவையில் அமைக்கப்படும் சபாபதிநாவலர் ஞாபகமண்டபம் அவர்களியற்றிய நூல்களுக்கு நிலையமாமாறு வேண்டிய நன்முயற்சி நடைபெறுதற்குத் துணையாக அன்பர்களும் அபிமானிகளாகும் தனவான்களும் இதனை மகிழ்ந்தேற்று இயன்ற பொருளுதவி ஊக்கமளிப்பரென நம்புகின்றேன்.

வடகோவை
ஜயஸு
கார்த்திகைப்பூரணை

அ. சிவகுருநாதன்.

உ

கணபதி துணை

சபாபதி நாவலர் சரித்திரச் சுருக்கம்

திருவாவடுதுறை யாதீனத்து

ஸ்ரீமத்-இராமலிங்க சுவாமிகள்

இயற்றியது.

வாய்ந்தபுகழ் திருக்கோண மாமலைமுற்
பலதலமு மாண்புற் றோங்கி
யேய்ந்தபெருஞ் செல்வமும்வான் கல்வியுமேன்
மேலும்வள ரீழ நாட்டி
லாய்ந்தபல வளங்களுஞ்சால் வடகோவைப்
பொன்னகரி லளவில் சீர்த்தி
தோய்ந்தநான் மறைச்சைவ சமயமெங்கும்
தழைத்தோங்கத் தோன்றி வாழ்வோன். 1

எங்களா வடுதுறைச்சுப் பிரமணிய
தேசிகன்பா லெய்தித் தீக்கை
தங்கமுற மூன்றும்பெற் றவனடியா
னெனப்பலருஞ் சொல்லப் பெற்றோன்
பங்கமற வழிவழியே யுயர்சைவக்
குடியினிலுற் பவித்து மேன்மைப்
புங்கவரும் புகழ்நீறும் கண்மணியு
மஞ்செழுத்தும் பொருளாக் கொண்டோன். 2

பவஞான, மகற்று புகழ்த், தென்கலையும்
வடகலையும் படிமே லோங்கத்
தவஞான வருணமச்சி வாயகுரு
பரன்மரபு தழைந்து மல்க

வவஞான மொழித்தருளு மகத்தியமா
முனிவரத்தா லவத ரித்த
சிவஞான யோகியிரு திருவடியே
சிந்திக்குந் தியானச் சீரான். 3

சுவைபெருக வுரையெழுதுந் திறனுநாற்
கவிபாடுந் துணிவுங் கற்றோ
* ரவைபுகழப் பிரசங்கஞ் செயும்வலியுஞ்
சொற்போரி லளவை நூலா
னவையறக்கற் றோரவைமுன் வாதிகள்கை
வாய்புதைத்து நடுந டுங்கிக்
கவன்மருவி யோட்டெடுப்ப வென்றுசுவ
மதநிறுத்துங் கணக்கின் மாண்பும். 4

நேயமிலா ரும்வேட்ப நெறிப்படச்சொற்
றெடுத்துரைக்கும் வலியு நேரில்

---

* பிரசங்கஞ் செய்யுமாறு வேண்டும்போது 'ஆயிரம் தலை கண்டால் பிரசங்கஞ் செய்யலாம்' எனச் சபாபதி நாவலர் கூறிய தாகப் புலவர் சொல்லிக்கொள்வர். இதன் கருத்து பெருங் கூட்டத்தில் கற்றோர் சிலரேனுமிருந்து பிரசங்கங் கேட்கக் கூடும் என்பதாம். அந்நாளில் முறையாகக் கற்றோர் சபையில் நாவலர்கள் கல்விமான்கள் கல்விப் பிரசங்கஞ் செய்வதில் புகழ் பெற்றார். இந்நாளில் 'பிரசங்கம் பிரசங்கம்' என்று சொல்லப் படினும் அவ்வரிய வேலைக்குருகராவாரைக் காண்பது எளி தன்று.

நன்னூலில் சொல்லியபடி நல்லாசிரியரிலக்கணம் நன் மாணுக்கரிலக்கணம் என்னும் இவைகளைப் பேணி, தமிழ்க் கல்வி கற்பதில் மிக்கவார்வமுடையோர் இருந்தகாலத்தில் பிரசங்கம் இப்படி அருமையாய்க் கிடைத்துப் பயனளித்தது. குரு சீடக்கிரமத்தில் பெறும் முறையான கல்வி யருகிவரும் இக்காலத்தில் பிரசங்கத்தினல் எய்தும் பயனைப்பற்றி என் சொல்வது.

பாயதமிழ்க் கடனிலைகண் டுணர்ந்துவட
நூல்பயினுன் னறிவும் பன்னூ
லாயசிறி துணர்ந்தாரு மெளிதுணர
வருநூல்சொல் லறிவு மான்ற
மேயபுகழ் மண்ணினுறை புலவரெலாந்
துதியெடுத்து வியப்பப் பெற்றோன். 5

பன்னியவின் சொல்பொறுமை யடக்கமுடன்
வாய்மைகொடை பண்பொ ழுக்க
முன்னியநன் னடுவுநிலை கண்ணோட்டஞ்
சான்றாண்மை முதிரு மன்பு
துன்னியவொப் புரவுமுதற் பலநலமு
மொருங்குடைய தூய சீலன்
மன்னியநட் பென்பாலும் வைத்தபுகழ்ச்
சபாபதிநா வலன்றான் மன்னோ. 6

திருமயிலை. சே. சோமசுந்தரம் பிள்ளை
எழுதியது

ஜனனம்:

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார் ஆகிய இரு சமயாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த திருப்பதிகம் ஒவ்வொன்றிலும் இடம் பெறத்தக்க நற்றவம் வாய்ந்த இராவணேசன் அரசுபுரிந்த நாடாகிய இலங்கையின் வடபாகமாகிய யாழ்ப்பாணத்து வடகோவையிலே, சைவ வேளாண் மரபிலே கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்த சுயம்புநாத பிள்ளை என்னும் சிவபக்தர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியார் கற்பிற் சிறந்த தெய்வயானை என்பவர். அவ்விருவரும் சிவனடியைச் சிறிதும் மறவாத பற்றுடையவராகி இல்லறம் நடாத்திவரும் நாளிலே தமிழ்நாடு செய்த

அருந்தவப்பயனாக சாலிவாகன சகாப்தம் 1766ல் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தனர். அக்குழந்தை பின் சபாபதியினிடம் அன்பு பூண்டு புலவர் சபாபதியாய் விளங் கும் என்பதை முன்னுணர்ந்தேபோலும் அதற்குச் **சபாபதி** என்று நாமகரணஞ் சூட்டினர்.

> "இந்துசேகர னடியரை யவனென வீண்டுப்
> புந்திசெய்குணச் சுயம்புவேள் புரிந்தமெய்த் தவத்தா
> லந்தண்மாவிலஞ் சபாபதி யறிஞனென் றேத்த
> வந்துதோன்றிய சைவசூ ளாமணி மாதோ."

இது, இவரியற்றிய 'இயேசுமத சங்கற்பநிராகரணம்' என் னும் நூலுக்கு நீதிபதி சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் அளித்த சிறப்புப் பாயிரத்திற் கண்டது.

> "இன்னுமென்யாம் பலபுகற லியற்பெயர்கொண் டமைக்கேற்ப
> பன்னுகலை ஞர்களவையிற் பதியாகும் பான்மையினன்
> துன்னுபர சமயநெறி தொகைத்திறுத்துப் புவியின்மிசை
> மன்னுபுகழ் திறுவுசபா பதிநாவல வன்மாதோ."

இது, இவரியற்றிய சிதம்பர சபாநாத புராணத்துக்குத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஸ்ரீமத் ஆறுமுக சுவாமிகள் கொடுத்த சிறப்புப் பாயிரத்துக் கண்டது. இக்கவிகளால் இவர் தனது இடுகுறிப் பெயரைக் காரணப்பெயராக்கினர் என்பது பெறப்படும்.

கல்வி பயின்றது:

அவர் தாய் தந்தையர் உரிய பருவத்திலே விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ் செய்தனர். அக்காலத்து வடகோவைப் பதியிலே வடமொழி தென்மொழிக் கல்வியிற் சிறந்த பிரமஸ்ரீ ஜெகந்நாதையர்பால் ஆரம்பக் கல்வி பயின்று

வந்தார். பிறகு ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ் இரண்டிலும் பெரும் புலமை வாய்ந்த நீர்வேலி - சிவசங்கரபண்டிதரிடம் வடமொழி தென்மொழி இரண்டையும் முறையாகக் கற்று வந்தனர். நன்மாணுக்கருக்குரிய இலக்கணங்களோடு கற்று வருங்கால் அரச பாஷையாகிய ஆங்கிலமும் சிலகாலங் கற்று அம்மொழியிலும் விற்பத்தியுடையராயினர். வயதில் இளையவராயினும் இவரின் தருக்க அறிவின் திறமையைக் கண்ட நீதிபதிகளாகிய தென்கோவைக் குமாரசூரியரும், கதிர்வேற் பிள்ளையும் இவருக்கு ஆங்கில பாஷையை நன்கு பயிற்றுவித்துச் சட்டநூற் கல்வி புகட்டினால் அரசாங் கத்திற் சிறந்த நிபுணராய் மதிக்கப்படுவர் என்பதை இவர் தந்தையாருக்குத் தெரிவித்தனர். இங்கிலீஷ் படிப்பதில் தம் பிள்ளையின் கருத்து எப்படியென்று தந்தையார் வினவினராக, அக்காலத்தில் இந்துக்கள் ஆங்கிலம் கற்றற்குரிய இந்துபாடசாலைகள் இல்லாமையானும், மிஷன் பாடசாலைகளிற் கற்றல் தமக்கும் தம் சமயத்துக்கும் இழுக்காம் எனக் கொண்டும் அதற்குடன்பாடில்லாது விடுத்தனர். மெய்ஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கும் சைவாசார ஒழுக்கத்துக்கும் மேனாட்டுக் கல்விமுறை பொருந்தாது என்பதை இளமையில் நன்குணர்ந்தார். இவர் தமது ஞானமிர்த பத்திரிகையில் 'இந்து மாணுக்கருக்குக் கிறிஸ்தவர் பாடசாலைக் கல்வி ஏதமாம்' என வருங் கட்டுரையில் மிஷன்பாடசாலைக் கல்வி முறையால் வரும் குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது இவரது மனப்பான்மையை விளக்கும். செந்தமிழ்ப் புலமைத் தலைமைபூணும் பெருநோக்கத்தோடு கலைபயின்று வரும் நாளில் குன்மநோய் இவரைப் பீடித்துக் கொண்டது. வைத்தியத்தினுலும் அது தீர்ந்திலது. உணவுதானும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாத அளவு நோய் அதிகரித்துத் தன்

பத்தைக் கொடுத்தது. "இந்நோயினால் வருந்தி வாணாள் வீணாள் ஆவதிலும் உயிர் விடுதல் நன்று. அதிலும் சிவ சந்நிதானத்தில் உபவாசமிருந்து உயிர் துறத்தல் மிகவும் நன்று" என தீர்மானித்து உடனே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலையடைந்து முருகப்பெருமானை வணங்கி "புண்ணிய புராண முழுமுதல்வரான சண்முகநாதனே! சுப்பிரமணிய சுவாமீ! தமியேனைப்பற்றிய இந்நோய் தீர்த்து அடிமை கொண்டருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து, கந்தபுராண தோத்திரப் பாக்கள், கந்தாலங்காரம், கந்தரநுபூதி, கந்தர் கலிவெண்பா, திருப்புகழ் என்னும் திவ்விய பிரபந்தங்களைப் பாராயணஞ் செய்துகொண்டு அங்கே சிலகாலம் இருந்தார். இவ்வாறு ஒரு மண்டலத்துக்குமேல் அரிய உபவாசம் அநுட்டித்து வரும்போது ஒருநாளிரவு சொப்பனத்தில் அர்ச்சகர் பாயசங் கொடுத்தருளப் பெற்றுண்டு ஆனந்த பரவசராய்த் துதி யெடுத்து;

"அந்தமி லொளியின்சீரா லறுமுகம் படைத்த பண்பால்
எந்தைகண் ணின்றும் வந்த வியற்கையாற் சத்தியாம்பேர்
தந்திடும் பனுவல் பெற்ற தன்மையாற் றனிவேற் பெம்மான்
கந்தனே யென்ன நின்னைக் கண்டுளக் கவலை நீத்தோம்."

எனப் பலவாறு திருவருளின் திறத்தை வியந்து கந்தவேள் திருவடிப்பற்று மேன்மேலும் ஓங்கி வளர அப்பெருமான் இன்னருள் பழுத்த சந்நிதானத்தில் சிலபகல் தொண்டு செய்து வந்தார். இதுமுதல் இவரது எதிர்காலச் சரித்தி ரத்தினை ஆராயும்போது இவர் பாராயணம் பண்ணிவந்த கந்தர்கலி வெண்பாவின் இறுதிக்கண்ணதாகிய,

"..உள்ளமுவந்
தாறு திருப்பதிகண் டாறெழுத்து மன்பினுடன்
கூறுமவர் சிந்தைகுடி கொண்டோனே—நாறுமலர்க்

கந்திப் பொதும்பரொழு காரலைக்குஞ் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பதிபுரக்குஞ் செவ்வேளே—சந்ததமும்
பல்கோடி சன்மப் பகையு மவமிருத்தும்
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பிணியும்—பல்கோடி
பாதகமுஞ் செய்வினையும் பாம்பும் பசாசுமடற்
பூதமுந்தீ நீரும் பொருபடையும்—தீதகலா
வெவ்விடமுந் துட்ட மிருகமுத லாமெவையும்
எவ்விடம்வந் தெம்மை யெதிர்த்தாலும்—அவ்விடத்திற்
பச்சைமயில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்டோளும்
அச்சமகற்று மயில் வேலும்—கச்சைத்
திருவரையுஞ் சீறடியுஞ் செங்கையு மீரா
றருள்விழியு மாமுகங்க ளாறும்—விரிகிரணம்
சிந்தப் புனைந்த திருமுடிக ளோராறும்
எந்தத் திசையு மெதிர்தோன்ற—வந்திடுக்கண்
எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமுந் தந்துபுகுந்
துல்லாச மாக வுளத்திருந்து—பல்விதமாம்
ஆசுமுத னாற்கவியு மட்டாவ தானமுஞ்சீர்ப்
பேசுமியல் பல்காப் பியத்தொகையும்—ஓசை
எழுத்துமுத லாமைந் திலக்கணமுந் தோய்ந்து
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்—தொழுக்கமுடன்
இம்மைப் பிறப்பி லிருவா தனையகற்றி
மும்மைப் பெருமலங்கண் மோசித்துத்—தம்மைவிடுத்
தாயும் பழையவடி யாருடன் கூட்டித்
தோயும் பரபோகந் துய்ப்பித்துச்—சேய
கடியேற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி யாட்கொண்
டடியேற்கு முன்னின் றருள்."

என்னும் வரிகளில் குமரகுருபர சுவாமிகள் வேண்டியபடி பலவரங்களைச் பெற்றுச் சுகமாய் வாழ்ந்து வந்தார். நல்லைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள் பதிகம் இவர் செய்த பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். அது சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருவிளையாடலை விளக்குவது. குருநாதனும் முருகப்பெருமான் இவரது

உபாசனுமூர்த்தியாம். இவர் செய்த நூல்களில் சுப்பிர மணியப் பெருமானுக்குப் பாடிய வணக்கச் செய்யுட்கள் இதனை விளக்கும்.

"கற்பக நாட்டும் வைவேற் கந்தவே டுணைவின் னோர்க்குக்
கற்பக நாட்டில் வாழ்வு கண்டவ விடுவ சேனன்
கற்பக நாட்டி யத்திற் காதல வென்னிற் றில்லைக்
கற்பக நாட்டின் றேகுஞ் சமன்வலி கடப்பிக் கும்மே.

இது, இவரியற்றிய சிதம்பர சபாநாத புராணத்தில் வரும் காப்புச் செய்யுள். இதில் மூத்தபிள்ளையார் துதியும், இளைய பிள்ளையாராகும் சுப்பிரமணியர் துதியும் கூறப்படுகின்றன. நாவலரவர்கள் சிவபூசைக்குரிய பாத்திரங்களுள் முக்கிய மான வெள்ளிக்குடமானது சுழிபுரம் பறுளைக் கந்தசுவாமி கோயிலுக்கு 40 வருடங்களுக்குமுன் நன்கொடையாக உதவப் பெற்று அக்கோயிலில் அபிடேகங்கள் நடைபெறும் போது உருத்திரம் ஸ்நபனங்களுக்கு விசேட கும்பமாக வைத்தாளப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பெரியார் சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலையில் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் விரும்பியபடி சிலகாலம் தலைமைத் தமிழ்ப் போதகாசிரியராக அமர்ந்திருந்து அந்த வித்தியாலயத்தை அந்நாளில் நடைபெறச் செய்தார்.

அருளுபதேசம் பெற்றது:

பின்பு திருவாவடுதுறையை அடைந்து அவ்வாதீனத் துப் பதினறுவது மகாசந்நிதானமாய் விளங்கிய ஸ்ரீ சுப்பிர மணிய தேசிக சுவாமிகள் அருளுபதேசம் பெற்று அவர்கள் முன்னிலையில் 12 வருடகாலம் ஞானநூல்களையெல்லாம் மரபாற் கற்று வல்லராய் இலக்கிய, இலக்கண, தர்க்க,

வேதாந்த, சித்தாந்த சாகரமாய் அவ்வாதீன வித்துவசிகா மணியாய் விளங்கி மிக்க புகழும் தக்க வரிசையும் பெற்ருர். சுப்பிரமணிய உபாசனையினுல் இந்நிலையைப் பெற்ருர் எனலாம். மேலும் நோய்தீர்த்தருளிய அப்பெருமான் திருநாமம் இவருக்கு உபதேசம் செய்த தேசிக சுவாமி களுக்கு அமைந்திருத்தல் வியப்புடைத்து.

விவாகம் செய்தது:

இவர் நன்மாமனுர் சுழிபுரம் க. சரவணமுத்து என்பவருக்குப் பல ஆண்மக்கள் பிறந்தும் பெண்மகவு இல்லாக் குறையினுல் அவரும் மனைவியும் பெருமானை பலகாலம் வேண்டியிருந்தனர். சபாபதியானவர் இளம்பருவத்திற் படித்துவரும் நாளில், அவர் ஆற்றலைக்கண்டு மகிழ்ந்து மருமகனுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய தகுதியான வெகுமதி இல்லையே என்றிருந்த நினைவின் பயனுகப் பின்னுளில் இவர்களுக்கு ஒரு பெண் பிறந்தது. இளைஞராகிய சபாபதி என்பார் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்று திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் பலவருடகாலம் கலைகள் பயின்று தமிழ் நாட்டிலே பிரசங்கங்கள் செய்தும், நூல்களியற்றியும், நன் மாணுக்கருக்குக் கல்வி புகட்டியும் பொழுது போக்கினுர். இவர் நெடுங்காலம் யாழ்ப்பாணம் வரவில்லையே, விவாகம் நடக்கவில்லையே என்று பெற்ருேரும் உறவினரும் இவர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர். இவர் மாமன் மகள் ஒரு வித்துவானை மணம்புரிவாள் என்று சோதிடம் வல்லார் கூறினுர். தமக்கு இப்படி விவாகம் நடக்குமென்றறிந்த இவர், யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது இவருக்கும் மாமன் மகளுக்கும் விவாகம் நடந்தது. சிலகாலம் இல்வாழ்க்கையி

விருந்து மீண்டும் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று முன்போலச் சற்கருமங்களைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

நாவலர் பட்டம்:

அவையோர் வியக்கச் சொல்லும் உரைவன்மையினையும், நிகழ்த்தும் சைவப்பிரசங்கப் பிரவாக மகிமையினையும், மாயாவாதி முதலிய குதர்க்கர்களும் பிறரும் நாவடங்கச் செய்யும் நியாயவாதச் சொற்போர் வென்றியினையும் குறித்துச் சுப்பிரமணிய யோகீந்திரர் இவருக்கு, 'நாவலர்' என்னும் பட்டத்தினை மனமகிழ்ந்து அளித்து ஆதரிக்க; ஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகள் மகா வித்துவத் விசேடணத்தோடு நிலையிட்டு ஆசீர்வாதஞ் செய்தருளா நின்றார்கள்.

மெய்கண்ட சாத்திரமாகிய சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் இருவருரையுடன் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் 15ம் இலக்க வெளியீடாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்தப் பதிப்பில் நூலாசிரியரான அருணந்தி சிவாசாரியார் சரித்திரச் சுருக்கமும், உரையாசிரியர்களான சிவஞான யோகிகள், சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கங்களும் அடங்கியுள்ளன. மகாசந்நிதானம் சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள் சரித்திரத்தில் வரும் விசேடக்குறிப்பு, 'நாவலரேறு' என்று சொல்லப்படும் யாழ்ப்பாணத்து வடகோவைச் சபாபதி நாவலரவர்கள் நமது தேசிக சுவாமிகளிடத்தே உபதேசம் பெற்று ஆதீன வித்துவானாக விளங்கினார்கள்" என்பதாம். சபாபதி நாவலரவர்கள் குருபத்தியிற் சிறந்தவர்கள். இதனை இவர் செய்த நூல்களில் சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகளுக்குச் செய்த வணக்கத்தால் அறியலாம்.

"தாவடுநற் றிருக்கயிலைத் திருநந்தி மரபுநனி
தழைக்கப் போந்து
தேவடுவொன் றில்லாத மாதவத்தோ ரகவிருளைச்
சீக்கும் பானு
மாவடுவின் வகிரன்ன கண்ணிவழி படமாசின்
மணிதான் மேவு
மாவடுதண் டுறைசையிற்சுப் பிரமணிய தேசிகன்று
ளடைந்துய்ந் தேனால்."

இது இவர் பாடிய திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிற் கண்டது.

நாவலரவர்கள் வித்துவ மாட்சியினையும், கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய பிரசங்க வன்மையையும்பற்றி மடாலயத்துக் கூடும் புலவர் பெருமக்களும் பிறரும் வியந்து பேசும்போது சுப்பிரமணிய தேசிகர் அதற்குப் பதிலாக, 'ஸ்ரீசபாபதிகள் சிவஞான யோகிகள் உபாசகர்' என்று தந்துணிபு கூறுவார்கள். அதுமட்டோ, சுப்பிரமணிய தேசிகர் சபாபதி நாவலர்பால் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் அவரைத் தமது அபிமான புதல்வராக வைத்து உபசரித்து வேண்டுஞ் சன்மானங்கள் செய்து கொண்டாடி வந்தனரென்பது பலரும் நன்கறிந்த விஷயமே. நாவலரவர்களியற்றிய நூல்களுள், சிவஞானமுனிவர் வணக்கம் பெரிதுங் கூறப்படுதலால் அம்முனிவர் இவரது உபாசனு குரவர் என்பது பெறப்படும்.

"தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்" என்றாற்போல இவர் சிவஞான யோகிகளை உபாசித்ததனாற் போலும் "சபாபதி நாவலரவர்கள் உரைநடை சிவஞானமுனிவர் உரைநடைபோலச் சிறந்து நிலவும் பெருமை வாய்ந்தது" எனப் புலவர் புகழ்ந்து போற்றுவர்.

திராவிட மாபாடியம் பெற்றது:

சர்வகலா ரூபமாய் விளங்கும் திராவிட மாபாடியத்தினை துறைசை ஆதீனத்தார் அதிதீவிர பக்குவமுடையார்க்கே வாசிக்கக் கொடுப்பது வழக்கமாகவும், மகாசந்நிதானம் நமது புலவர் பெருமானிடம் கொடுத்து வைத்திருந்தார்கள். அவ்வாறு கொடுத்து வைத்தது நமது வித்துவ சிரோமணியிடம் அவர்கள் கொண்டிருந்த நன்மதிப்பையும், பூண்டிருந்த அன்பையுங் காட்டுகின்றது. நாவலரவர்கள் அப்பாடியக் கலையைக் கைக்கொண்டு தமது ஆதீன ஞான நிதியாக வைத்துப் பூசித்து ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார்கள்.

தேசாபிமானமும், பாஷாபிமானமும், சமயாபிமானமும்:

நாவலரவர்கள் சுதேச நன்மையை நாடியும், ஆரிய மதாபிவிருத்தி நாடியும், சைவசமயாபிவிருத்தி நாடியும், சென்னையின்கண்ணமர்ந்தும், திராவிடதேசமெங்கும் விஜயஞ் செய்தும், பிரபல கிரந்தங்களாலும், பத்திரிகைகளாலும், பிரசங்கங்களாலும் பிரபல சற்கருமங்களைச் செய்து வந்தார்கள். அவற்றைக் குறித்துத் திராவிட தேசாபிமானிகளும், ஆரியமதாபிமானிகளும், சைவசமயாபிமானிகளுமான எல்லோரும் பாராட்டினர். இராமநாதபுரம் ஸ்ரீபாஸ்கரசேதுபதி அவர்கள் நாவலரவர்கட்கு எழுதிய திருமுகங்களில் 'சைவசிகாமணியாயும், பரசமய கோளரியாயும் விளங்கா நிற்கும் கனம் நாவலரவர்களுக்கு' என்றும், 'சைவப்பயிர் தழைக்கப் பிரசங்க இடிமுழக்குடனும், விபூதி ருத்திராட்சப் பொலிவாகும் மின்னலுடனும் ஓங்கி வளரும் ஒரு முகிலாகிய கனம் நாவலரவர்களுக்கு' என்றும், 'தங்களை

யாம் அழைத்துவந்த காரணம் தங்கள் பிரசங்க அமிர்தத்தினை நுகருமாறும், நம் சமஸ்தானத்திலுள்ள சகல பிரஜைகள் சைவசமய உண்மைகள் தேறுமாறும், திராவிட சைவ சித்தாந்த வித்தியா போதஞ் செய்து போதரும் கடப்பாட்டினைத் தாங்கள் மேவுதல் வேண்டுமென்றே' என்றும் வரைந்துள்ளார்கள். இவை சைவசமயாபி விருத்தியிலும், பாஷாபி விருத்தியிலும் அவருக்கிருந்த ஊக்கத்தினை அறிவிக்கின்றன. மதுரை ஆதீன மடாதிபதியாய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகளும், திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீன மடாதிபதியாய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக சுவாமிகளும் அவ்வாதீன மடாதிபதியாய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகளும், சூரியனார் கோயில் ஆதீன மடாதிபதியாய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ முத்துக்குமாரதேசிக சுவாமிகளும், நாவலரவர்கள் செய்து போந்த சைவசமயோத்தாரண சற்கருமத்தினை திருவாய் மொழிகளாலும், ஸ்ரீமுகங்களாலும் எடுத்து வியந்து பாராட்டி அவர்களை ஆசிர்வதித்தருளிய வரலாறுகள் தமிழ் நாட்டு மேன்மக்கள் எல்லாம் நன்கு அறிந்து போற்றற்பாலன.

நூல்கள் இயற்றியது:

நாவலரவர்கள் சிதம்பரத்தைத் தமது வாசஸ்தானமாகக் கொண்டு அங்கு வசித்துவரும் நாளில் பல தலபுராணங்களையும் ஆராய்ந்தார்கள். அதன்பயனாகச் 1. '**சிதம்பர சபாநாத புராணம்**' பாடினர். இஃது சிதம்பர மான்மியம் ஐந்தனுள் ஒன்றான வமசபாநாதமான்மியத்தின் மொழி பெயர்ப்பாயுள்ளது. தொல் ஆசிரியர் செய்யுள் நடைத்தாய் நடராஜமூர்த்தி தலம், தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துவது.

893 செய்யுட்கள் கொண்ட இந்நூலை பார்த்திபஞு வைகாசிமீ (1885) வெளியிட்டனர். இப்புராணத்துள்ள படலங்கள்:— திருநாட்டுப்படலம், திருநகரப்படலம், நைமிசைப்படலம், புராணவரலாற்றுப்படலம், பிச்சாடனப் படலம், தேவதாருவனப்படலம், அனந்தப்படலம், புண்டரீ கப்படலம், வியாக்ரபாதப்படலம், திருநடனப்படலம், ஏம வன்மப்படலம், தீர்த்தவிசேடப்படலம், யாத்திரோற்சவப் படலம் என்பன. இப்புராணத்துக் காப்புச் செய்யுள் வருமாறு:

ஞானமிக வஃறினைஃ றிணையவுயர் திணையாகு நவிலஞ்ஞான
வீனமிக வஃறினுயர் திணையவஃ றிணையாகு மென்று தேற்றன்
மானவஃ றிணைமேலு மாண்டவுயர் திணைகீழும் வடிவிற்காட்டித்
தேனமரும் பொழிற்றில்லைச் சிகரிவாழ் கற்பகத்தை வணக்கஞ்
செய்வாம்.

இது முதலாக இதன்கண் சபாநாயகர், சிவகாமியம்மை, தக்ஷிணாமூர்த்தி, கற்பகவிநாயகர், வயிரவக்கடவுள், அறு முகக்கடவுள், அகத்தியமுனிவர், சமயகுரவர், தில்லைவாழந் தணர், அறுபத்துமூவர், சேக்கிழார்நாயனர், சந்தானகுரவர், ஏனைநாயன்மார், நமச்சிவாயதேசிகர் முதலிய குரவர், திரா விடமாபாடியகாரர் வணக்கச் செய்யுட்கள் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பியுள்ளன.

சபாநாயகர்

பொன்பூத்த மணிமன்று ளானந்த நடங்காணப்
புகுவோர்க் கிந்தக்
கொன்பூத்த குஞ்சிதமென் பாததரி சனத்தினே
கூடு முத்தி
மென்பூத்த பிறமுயற்சி வேண்டலெனுங் குறிவாதா
பயத்தின் மேவ

மன்பூத்து நடங்குனிக்கும் பெருவாழ்வைப் பணிந்தேத்தி
வாழ்வா மன்னே.

சிவகாமியம்மை

நிறைந்திடும் பரனேந் தொழின்முறை குயிற்ற
நிகரிலாச் சிவமுதலாக
வறைந்திடு மேழு பேதமாய் மன்னி
யடைதரற் கேற்றிடத்தானு
முறைந்திடு சத்தி முன்னெழு வகையா
யுயிரொடெப் புவனமுமளித்துச்
சிறந்தசிற் சபையி னிருத்த சான்றாகித்
திகழ்சிவகாமியைப் பணிவாம்.

தில்லைவாழந்தணர்

எல்லைகாண் டற்கரிய தியாகேசப் பிரான்சுருதி
யியம்பும் வாயால்
தில்லைவா ழந்தணர்த மடியாற்கு மடியேனென்
றெடுத்த சீரார்
நல்லவே தாகமங்கள் கரைகண்டோர் நாமிவரி
லொருவ ரென்று
சொல்லமா நடராசற் பெறுமூவா யிரமுனிவர்த்
தொழுது வாழ்வாம்.

அவையடக்கத்துள் வரும் செய்யுள்களில் முதற் செய்யுள் :

“அருள்பெருக்கு மேமசபா நாதமான் மியமதனை
யாய்ந்து நீரற்
பொருள்பெருக்கு முயர்தமிழாற் புராணமுறை கூறுகெனப்
புலமை சான்ற
தெருள்பெருக்கு நடராசன் றிருவடிக்கன் புடைமறையோர்
செப்பு மாற்ரு
லொருவழிப்பட் டெழுமாசை யனிதூண்டத் தமியேனீ
துரைக்க லுற்றேன்.”

என்பது. திருநாட்டுப் படலத்துள் முதற்செய்யுள்.

கொன்றை யங்தொடை மிலேச்சிய சடைமுடிக்கூத்த
ரொன்று பேரருட் பிராட்டியொ டுலகெலாமுய்ய
நின்றவம்பலத் தில்லையை யகந்தழீஇ நீடி
மன்றவோங்குறு பொன்னிநாட் டணிநலம் வகுப்பாம்.

என்பது. காவிரிநதி வளம் பொருந்துதலால் சோழ நாடானது பொன்னிவளச் சென்னிநாடு என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது. அந்நதியின் சிறப்பைக் கூறும் கவிகளில் ஒன்று:

புண்ணியப் புனனாட்டுள்ள பொருவிலாக் குறிஞ்சி முன்னா
வெண்ணிடு நிலங்கள்யாவு மிவ்வகை குறும் பெறிந்து
திண்ணிதி னடிப்படுத்துத் திருந்துறச் செங்கோ லோச்சித்
தண்ணளி மிகுந்தெஞ்ஞான்று சராசர மோம்பும் பொன்னி.

என்பது. திருநகரப் படலத்தில் முதற்செய்யுள்.

திருவளர் பிரமாண்டத்துச் செறிந்தபல் புவனம்யாவு
முருவளர் பலவுறுப்பா யொளிர்தர வுயருந்தில்லை
பெரியவவ் வுறுப்பியாவுந் தொழிற்படப் பிரேரகஞ்செய்
யிருதயகமலமாமே லதன்புக ழெண்ணற் பாற்றே.

என்பது. தில்லையின் பெருமை கூறும் செய்யுட்களிலொன்று:

திருவினாற் கவினாற் றேசாற் றிருத்தத்தாற் சிறப்பு வாய்ந்த
வுருவினா லுயர்வான் மாண்பா லொழுக்கத்தா லோத வொண்ணா
வருமையாற் புகழா னன்கா வாக்கத்தா னறிவா னான்ற
பெருமையாற் றனக்குத் தானே யுவமையாம் பிறங்கு தில்லை.

என்பது. நாற்பாதங்களில் நின்று அந்நெறிகளில் வழுவாது தருமபரிபாலனஞ் செய்வோர் இடங்களைப்பற்றி வருஞ் செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்:—

அனாதி சைவனுஞ் சிவபிரான் முகமைந்தி லடைந்து
பினாதி மாறின்றி யாகம மறைநெறி பேணி
மனாதி மூன்றினுஞ் சிவனருட் பணிபுரி மாண்பா
ரினாவ கன்றநல் வேதிய ரிருக்கைக ளீண்டும்.

அரிய ஞானிக டிருமட மொருபுடை யணவும்
பெரிய யோகியர் திருமட மொருபுடை பிறழுங்
கிரியை பேணுநர் திருமட மொருபுடை கெழுமுஞ்
சரியை யாளர்க டிருமட மொருபுடை தழுவும்.

அன்னசாலைக ளொருபுடை யரியமா முனிவர்
பன்னசாலைக ளொருபுடை பலகலை விதங்க
ணன்னர் நான்மறை யாகம முறைப்பட நாடும்
பொன்னின் மாமுடிப் பட்டிமண் டபமொரு புடையே.

கீதமேம்படு நான்மறை யோதுபல் கிடையு
நாதமேம்படு நால்வர்செக் தமிழ்பயில் களனும்
போதமேம்படு தொண்டர்தம் புராணமு நடேசன்
வேதமான்மிய மைந்துமோ திடங்களு மிகுமே.

உம்பர் நாயகனும் இறைவன் திருக்கோயிலின்கண் அமைந்துள்ள மண்டபங்களின் சிறப்புக்களை வரும் செய்யுட்களால் கூறுகின்றார்.

நவந்தரு மைந்தொழி னடத்த நாதனார்
நவந்தரு பேதமாய் நண்ணிடச் சபை
நவந்தரச் சமைந்தெனச் சிகரி நான்குமொண்
ணவந்தரு கூடங்க ணண்ணி யோங்குமே.

ஆயிரக்கான்மண்டபம்

அண்ணலார் திருவபி டேக மாடுசீர்
வண்ணவா யிரமணிக் கால்செய்ம் மண்டபம்
புண்ணிய முனிவருஞ் சுரரும் பூதரும்
மண்ணகத் தடியரு நெருங்கு மாட்சித்தால்.

கல்யாணமண்டபம்

நீற்றொளி திகழ்தரு மேனி நின்மலன்
மாற்றரு மறைநெறி யுயிரம ணந்திட
வேற்றசீர்ப் பரைதனை ஞான மாமண
மாற்றுபொன் மண்டபங் கவினுமாங் கொர்பால்.

சிவகங்கை சூழ்மண்டபம்

புங்கவ ரயிர்தினைப் பொதிந்த பெட்டியி
னங்கண னருள்வடி வாய்ம லப்பிணி
சிங்கிடத் துமிக்குமோர் தீர்த்த மாஞ்சிவ
கங்கைசூழ் மண்டபங் கவினு மாங்கொர்பால்.

குமரவேள்கோட்டம்

அமரர்வாழ் வுறத்திரு வுளங்கொண் டன்றொரு
சமரம்வேட் டயிற்படை தாங்கு செங்கைநங்
குமரவேள் சின்மயக் கோட்ட மன்பர்தந்
திமிரவெவ் வினைகெடத் திகழு மாங்கொர்பால்.

விநாயகர் கோயில்

அநாமய னைங்கர னுகு வாகனன்
விநாயக னெம்பிரான் விமலக் கோயினன்
மனுதியின் வழிபடு மடியர் வாழ்வுற
வினுதரந் தருள்கொழித் திலங்கு மாங்கொர்பால்.

சிவகாமியம்மையார் கோயில்

அம்பிகை பரைசிவ காமி யன்னையா
ரிம்பர்வா ழடியரை யாத்திட் டின்னல்செய்
வெம்புறு பிறவிநோய் வீட்டி மேவுசீர்ப்
பைம்பொனு லயமொளி பரப்பு மாங்கொர்பால்.

திருமூலட்டானம்

பரசிவன் கருணையாலே பல்லுயிர்க் கருள்வழங்க
வருவுரு வாயஞான மேனிகொண் டளப்பில்சாகைச்
சுருதியோர் வடிவாயோங்குந் தூயவா னீழன்மேவு
மொருதிரு மூலட்டான முறையிறந் தொளிருமோர்பால்.

பேரம்பலம்

மாதவன் விரிஞ்சனுதி வானவர் முனிவரேனோ
ராதரம் பெருகவேத்த வளப்பிலா ஞானனந்த

னாதனே லக்கமேவு நலங்கிளர் தேவமன்றென்
ரோதுபே ரம்பலம்வா னுற்றொளி விரிக்குமோர்பால்.

நிருத்தமண்டபம்

கார்த்திரு மேனிமாயோன் முதலியோர் கலங்கியோட
வார்த்தெழு மாலங்கண்டத் தடைத்தருள் சுரர்தவண்ண
லூர்த்துவ நடங்குயிற்று மொருபெரு நிருத்தமன்றம்
வார்த்தைகட் கதீதமான திருவினல் வயங்குமோர்பால்.

தம்பக்கொடி

வேற்றுப்புன் சமயத்தெய்வம் யாவையும் வினையுட்பட்டுத்
தோற்றுத்தன் ஞணைதாங்கத் தொலைவின்றி நிலவலாலே
நீற்றுச்செஞ் சடைப்பிரானே பதியென நிறுவுந்தம்ப
மேற்றுச்சீர்க் கொடிவான்போகப் பொதுவின்முன் னெழுந்
[திலங்கும்.

தெய்வசபை

கவினெலா மொருவழிப்படத் திரண்டரோ காமர்
நவமணிக் குவைகுயின்று சித்திர முயிர்நண்ணச்
சிவணியோர் பசும்பொற்சபைக் கெதிருறீஇத் திகழு
மவதிதீர் பெருந்தெய்வமா மண்டப மதுவே.

பொன்னம்பலம்

காதனந்தியம் பெருந்தகை காவல்வீற் றிருப்பாய்
வேதமோதினர் தில்லைவா ழந்தணர் மிடைந்தே
போதொராறினு நிருத்தர்பூ சனைபுரி யிடனய்ச்
சோதிமேவு பொன்னம்பல மலவிரு ளெக்கும்.

தம்பங்கள்

சுத்தமாயை முன்ஞன தத்துவம்பல சூழ்போம்
பித்தியாதிபல் லுறுப்புமாய்ப் பிறங்கிடப் பெரிய
சத்தியொன்பதுந் தூபிக ளாகிமேற் றயங்க
வித்தையாவுமைம் பீடத்துந் தம்பமாய் மிளிர.

சித்தநற் கமலத் தேமறை பொருளாய்ச்
சிறந்தகா ரணமதாய் வேதாந்
தத்தினுற் றெரிக்குஞ் சோதிபுண் டரீக
புரத்திடைத் தரிசிக்கப் படுமால்.

ஆசிரியர் இப்புராணத்தில் சைவாகமங்களின் நுண் பொருள்களை வகுத்து வேண்டியவாறு போதிக்கும் வழக்குடையார். அதனால் இப்புராணம் சைவசித்தாந்தத் தனிப் பொருள் தெரிப்பது.

இப்புராணத்துக்குச் சிறப்புப்பாயிரங்கள் திருவாவடுதுறையாதீனத்து ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகளும், ஸ்ரீமத் ஆறுமுகசுவாமிகளும், இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கர் சிதம்பரம் அ. சோமசுந்தரம் முதலியார் அவர்களும் இயற்றியுள்ளார்கள்.

2. சிவகர்ணாமிர்தம்:

இது அப்பய தீக்ஷித யோகிகள் வடமொழியில் இயற்றிய சிவகர்ணாமிர்தம் மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசன கிரந்தம். பூர்வபக்கம், சித்தாந்தமென இருபகுதித்தாய்ச் சிவபரத்துவம் நுதலுவது. இந்நூலை, திருப்பனந்தாட் காசி மடாதிபதி, ஸ்ரீமத் குமாரசுவாமிச் சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளியபடி நாவலரவர்கள் இயற்றி, பார்த்திபஞு ஆவணிமீ (1885) வெளியிட்டனர். இந்நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரங்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகளும், ஸ்ரீமத் ஆறுமுக சுவாமிகளும், ஸ்ரீமத் பழனிக்குமார சுவாமிகளும், கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான் சுப்பிரமணிய கவிராசர் அவர்களும்

திருவாவடுதுறை ம-ா-ா-ஸ்ரீ பொன்னுச்சாமிப் பிள்ளை அவர்களும் இயற்றியுள்ளார்கள். இந்நூலின்

தற்சிறப்புப்பாயிரம்:

வாகைமாடநற் றொழுதுமாதவச் சிவஞான
யோகிசுப்பிரமணிய தேசிகனை புண்ணிறீஇத்தே
மீகொளப்பதிக் கிதனருள் சிவகர்ணமிர்தத்தை
யூகமார்தமிழ்ப் பெயர்த்துநாவலர் பொருட்டுரைப்பாம்.

3. சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்:

இது வடமொழியில் அரதத்தாசாரியர் இயற்றிய சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசன கிரந்தம்; பரமசிவனே நான்கு வேதங்களாலும் எடுத்தோதப் படும் பரம்பொருளென்று சாதிப்பது. நாவலரவர்கள் இதன் முதற்பதிப்பை தாதுஸு சித்திரைமீ லும், இரண்டாம் பதிப்பை சர்வசித்துஸு வைகாசிமீ லும் (1887) வெளியிட்டனர். அம்மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் கிடைத்தல் அரிதாதல் பற்றி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் இரத்தாட்சிஸு ஆவணிமீல் (1924) அந்நூலை மூன்றும்பதிப்பாக வெளியிட்டனர். கழகப் பதிப்புரையில் சுருதிசூக்திமாலை யென்னும் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தின் மகிமையைக் கூறுமிடத்து வரும் விசேடக் குறிப்பு வருமாறு:—

"இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த அந்நூல் வடமொழியில் இருத்தலின் அஃது அம்மொழிவல்லார்க்கே பயன்படுவதாகின்றது. வடமொழிக் கல்வி அருகிவரும் காலநிலையைக் கருதி அந்நூலைப் பல்லோர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்கள். அவற்றுளெல்லாம் சிறந்ததும், முதனூற்பொருளைத் தெளிவு

பெற விளக்கித் தமிழ்ச்சுவை ததும்பி நிற்பதும், திருக் கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மகா வித்துவானுய் இருந்த யாழ்ப்பாணம் வடகோவைச் சபாபதி நாவலரவர்கள் செய்த மொழிபெயர்ப்பே............"

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

மதியணி சடைமுடி வானவ னளித்த
கதிதரு களிற்றின் கண்ணரு ளூறீஇச்
சற்குரு நாதன் பொற்கழல் வணங்கி
வரம்பெறு கலையெலா மொருங்குமுழு துணர்ந்த
விரதத் தாரடி புனைந்த மேலோ
னரதத் தாசா ரியகு ளாமணி
சிவனே பரனெனத் தேறிய யாவரும்
வடமொழி யதனிற் றிடமுற வருளிய
முதிர்போதங் காட்டு முதனூ லான
சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிர கத்தினை
யம்முறை மொழிபெயர்த் தரும்பொரு டோன்றச்
செம்மைசேர் கடாவிடை சேர்கத் தியமாத்
திருந்த நுனித் தெணிச் செய்குவ
னருந்தமிழ் நாவலோ ரறிதற் பொருட்டே.

சிவவணக்கம்

எவன்வணக் கத்தினுக் குரியனெவன் குணங்களா னிறைந்தோ
னெவன்வழி பாடியம்புநா ராயணமென் னுபநிடத
மெவனம்முயிர்ப் பிரேரகன் மற்றெவன் வேள்விக் கெலாமிறை
னவனுருமீச வுனைக்கதி யிலியான் சரணடைந்தேன். [வ

வேதத்து மற்றதனுக் கவிரோத தந்திரத்தும்
விமல வுன்னைப்
போதிக்கும் வாக்கியங்க ளெவற்றினையு மறிந்தவற்றூற்
போந்த மூட

வாதத்துக் கிடமாகாத் தாற்பரியத் தினைச்சுருக்கி
வகுப்பா னுற்ற
பேதைக்குட் பேதையா மெனக்கருளி மெய்ந்நெறியிற்
பிரேரி யெந்தாய்.

நூல்

"வேதமாவது: மந்திரம், அருத்தவாதம், விதிவாக்கிய மென மூவகைப்பட்டுப் பிறவாக்கியங்களைப் பற்றாது தானே பிரமாணமாகி, விமற்சரர்க்கன்றிப் பிறர்க்கறியப்படாத மெய்ப்பொருளினையுடைத்தாய் ஈசுரனையே அறிவிப்பதாம். இனி ஈசுர சத்தம் யோகத்தாற் பிறகடவுளரையு முணர்த்து மேனும், யோகரூடியினாற் சிவபிரானையே யுணர்த்தலின் அஃதவர்க்கேயுரிய பெயராம். யோகத்தினும் ரூடிவலி யுடைத்தென்பது மீமாஞ்சை வழக்கென அறிக. இது பற்றியன்றே நிகண்டு நூலுடையார் சிவாதி நாமங்கள் போல இதனைச் சிவநாமமாகக் கொண்டோதுவாராயிற் றென்க."

இந்நூல் 60-பக்கங்கள் கொண்டது. இந்நூலிறுதியில் வரும் வசனங்கள் வருமாறு:—

"இந்நூலைப் படித்து இதன்பொருளை உள்ளவாறுணரப் பெறுவார்க்குக் கொள்ளற்பாலது பிறிதொன்றில்லை; அறிதற் பாலதும் பிறிதொன்றில்லை; எல்லாப் பேறும் இதனாலே யுண்டாம். இந்நூல் சிவபிரானுக்கோராரமாக! மக்களுக்கு வேத சிவாகமப் பற்றை விளக்க! பசுநூற் பற்றைக் கெடுக்க! சிவபிரான் திருவடிப் பற்றை வளர்க்க!" என்பதாம்.

4. பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம்:

5. இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம்:

இவ்விரண்டும் வடமொழியில் அப்பய தீக்ஷித யோகிகள் இயற்றிய பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம், இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம் மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளன. பாரதத்தானும் இராமாயணத்தானும் நுதலப்படும் பரம்பொருள் பரமசிவனென்பது அறிவுறுத்துவன.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

ஆரியத் துயரப் பதீக்ஷிதன் முனமறைந்த
பாரதத்தின் றாற்பரிய சங்கிரகத்தைப் பாடற்
சீரியற் றமிழா லுரைசெய வருள்செய்ய
வீரமும்மதக் குஞ்சரப் பிரானடி விழைவாம்.

—பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம்.

எங்குமொரு தானாகி நிறைகைலைச் சிவக்களிறன்
றிமையச் சாரற்
றங்கவருட் பிடிதழீ யளித்தவொரு கயமுனிதா
டொழுது போற்றிப்
பொங்குபுகழ் வடமொழியிற் பூசுரர்கோ னப்பதீக்ஷி
தன்முன் செய்த
சங்கையிலி ராமாயணத்தின் றாற்பரிய சங்கிரகந்
தமிழாற் செய்வாம்.

—இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம்.

இந்நூல்களை நாவலரவர்கள் தாரண௵ புரட்டாதி௴ (1884) வெளியிட்டனர். இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம் இரண்டாம் பதிப்பு உரையுடன் துறைசையாதீன வெளி

வீடாக சித்திரபானுஹு தைமீ ல் (1943) வந்துளது. பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம் உரையுடன் விகிர்திஹு தைமீல் (1951) அவ்வாதீன வெளியீடாக வந்துள்ளது.

6. யேசுமத சங்கற்ப நிராகரணம்:

இது யேசு மதத்தர் கொள்கை பூர்வபக்கமாதலைத் தருக்கத்தினாற் றெரிப்பது.

சைவமாகிய தாமரைத் தடமொளி தழைப்பப்
பொய்வரும் விவிலிய கயிரவம் பொலிவிழப்ப
மெய்வரும் புலவோ ரளிகூட்டுண விவனால்
தெய்வஞா யிறொன் றெழுந்தெனத் திகழ்ந்ததையன்றே.

இது நீதிபதி சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் உதவிய சிறப்புப் பாயிரத்துட் கண்டது.

நாவலரவர்கள் 168 செய்யுட்கள் கொண்ட இந்நூலினை பிரமாதிஹு மேடரவியில் (1879) இயற்றினர். அதனைச் சித்திரபானுஹு வைகாசிமீ ல் நல்லூர் சிற். கைலாசபிள்ளை வெளியிட்டனர். (1882)

7. இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரை மறுப்பு:

இஃது இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியின்மேல் சிலர் நிகழ்த்திய பழியை மறுத்து அதன் சிறப்பைக் கூறும் வசன நூல்.

8. வைதிக காவிய தூஷண மறுப்பு:

இது பெரியபுராணம், இராமாயணம், தணிகைப் புராணம் என்னும் வைதிக காவியங்களை புறக்கணித்துச் சிந்தாமணி என்னும் அவைதிக காவியம் பாராட்டினாரை

நியாயத்தினால் மறுத்து வைதிக காவிய மாட்சியினை நாட்டும் வசன கிரந்தம்.

9. ஞானசூடாமணி:

இது சிரவணமாதி நான்கும் பராபர ஞானமாய் அடங்குமாறு நிரூபிப்பது. இந்நூலின் இரண்டாம்பதிப்பு துறைசையாதீனம் 19ம் வெளியீடாக வந்துளது.

10. ஞானாமிர்தம்:

இது சமயங்களெல்லாம் முழுமுதற்கடவுள் ஒருவன் ஆணையிற்றோன்றி அதிகாரி பேதம் பற்றித் தாரதம்மிய முற்று நிற்கும் முறைமையுணர்த்தும் வசன கிரந்தம்.

ஞானாமிர்தம் - சமயம். இது குவாலாலம்பூர் சைவ சித்தாந்தசங்கத்தின் முதல் வெளியீடாக அக்ஷயஹூ கார்த்திகைமீ (1926) சென்னை சாது அச்சுக்கூடத்தில் (பிரதிகள் 2000) பதிப்பிக்கப்பட்டது. மேலும் இந்நூல் துறைசையாதினம் 25ம்வெளியீடாகவும் பதிப்பிக்கப்பட்டது (1949). முன்னரே சித்தாந்தப்பத்திரிகையில் 1920ம் ஆண்டிலும் வெளிவந்துமுளது.

11. திருச்சிற்றம்பல யமகவந்தாதி:

இதன் சிறப்புப்பாயிரம்

சீரார் தென்னீழ வடகோவையான் சிவன் சேவடிக்கீழ்
நாரார் சுயம்புமன் பெற்ற சபாபதி நல்லறிஞ
னேரார்சிற் றம்பல வந்தாதி மாலை இசைத்தணிந்தான்
காரார் பொழிற்புலி யூர்மன்ற வாணன் கழலிணைக்கே.

இந்நூலிலுள்ள சில அருஞ்செய்யுட்கள்:—

திருத்துங்க வந்த ரோம்புநல் வேள்வித் திருமறைய
திருத்துங்க மானசிற் றம்பலம் பாடத் தமியனுளந்
திருத்துங் கருணைக் கடலே யடைக்கலங் கங்கைசிரத்
திருத்துங்கண் மூன்றுடைத் தேவே கையிலைப் பருப்பதனே.

மாணிக்க வாசகமார் வயற்றில்லைச் சிற்றம்பலவ
மாணிக்க வாசகர் காணநின்றோய் மறைத் தாதையைக்கொன்
மாணிக்க வாசகலச் செய்த சங்கர வாக்கிற்பிர
மாணிக்க வாசகப் பொய்யர்க்குப் போல மறையலெற்கே.

சித்தாந் தலைவற் புலியூர்ச்சிற் றம்பலஞ் சென்றுதரி
சித்தாந் தலைவைத்த தேவசதாசிவ வென்றுபழிச்
சித்தாந் தமையவன் றன்னடி ஞானத்திற் சேர்த்தொன்றுசெய்
சித்தாந்த சைவான் றேபிற வாமுத்திச் செல்வர்களே.

சிற்றம்பலம் விளக்கும் பொருளீந்து சிறுமியரெச்
சிற்றம்பலம் பகரப் பெறுவார் கொல்சிச் சீயினருட்
சிற்றம்பலம் மைசிவ காமியோடு சிவனடஞ்செய்
சிற்றம்பலப் பணிசெய்திடிற் சேரும்பே ரம்பலமே.

பேரம்பலத் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் பிறங்கறிவுப்
பேரம்பலத் தைப்பெற வருள்செய்யும் பெருந் தகைத்துப்
பேரம்பலத்த னிளவலிற் கொண்டவன் வேணிக் கங்கைப்
பேரம்பலத்தைத் தூக்கும் பிறையொ டணிந்தவனே.

சபாபதியாகம வேதந்தரும்பதி சார்பவநா
சபாபதியாகுந் தில்லைப்பதி சிற்றம் பலப்பதிவஞ்
சபாபதியானங் கெடுத்தடியேன் மனந்தன்னிலின்னே
சபாபதியாவுனைப் பாடத்திருவரு டந்தருளே.

சத்துச்சித் தானந்த மாகிமுப் பத்தறு தத்துவவா
சத்துச்சித் தானந்த வின்றி விளங்குஞ் சதாசிவனே
சத்துச்சித் தானந் தவறு திடவரு டாவிடமே
சத்துச்சித் தானந்த னூர்க்கருள் சிற்றம் பலத்த வெற்கே.

விண்டல மண்டருய நஞ்சமுண்ட கண்டனிவை
விண்டல மண்டரு செற்குவை யென்ன விரிதில்லையான்
விண்டல மண்ட வுயருஞ்சிற் றம்பல மேவினர்க்கு
விண்டல மண்டலம் வாழ்த்திட நல்கு மிளிர்திருவே.

12. திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி:

மத்தியார்ச்சுனம் என்று சொல்லப்படும் திருவிடைமருதூர்க்குச் சென்று மகாலிங்கப்பெருமான் நன்முலை நாயகியை வணங்கி திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி என்னும் பிரபந்தம் பாடினர். இதிலுள்ள

காப்புச் செய்யுளொன்று:

மதிவளரு மணிமாட வரிசைதிகழ் தருமருத
பதிவளர்மா லிங்கேசர் பதமலரி னணிபாக்குத்
துதிவளரும் பதிற்றுப் தந்தாதி தொடுக்கமத
நதிவளருங் கரடகய முகப்பெருமா னடிகயப்பாம்.

மற்றொரு செய்யுள்:—

தேவார வானந்தத் தெள்ளமுத மடுத்ததிருச்
செவிக்கா லெட்டே
ஞவாரப் புழுத்தபுலை நாயினேன் பிதற்றுமிந்த
நலமில் புன்சொற்
பாவாரப் படுங்கொலோ வெம்பெருமான் பரமேட்டீ
பரம முத்தக்
கோவாரக் களபமுலைக் கோமாட்டிக் கொருகொழுந
மருத வாழ்வே.

இதனல் அருட்புலமையுடைய சமயகுரவர் முதலான மெய்யடியார் திருவருட்பாக்கள் வேறு; இலக்கணப்புலவர் பாக்கள் வேறு என்பது தெளிவாகும்.

திருவிடைமருதூருலாவில் மகாவித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம்பிள்ளை "வல்லார் திருவருட் பாவோடு உலகிற்சேர் பசுக்கள் பாவும் திருவருட் பாவெனச் செல்லுமே" என்று பாடியிருப்பதும் இக்கருத்தையே கொண்டதாம்.

இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு துறைசை ஆதீன வித்துவான் பார்வையில் திருவிடைமருதூர்க்கோயில் அதிகாரியாரால் 1952ல் வெளியிடப்பட்டுளது.

13. மாவையந்தாதி:

14. சிதம்பர பாண்டிய நாயக மும்மணிக் கோவை:

15. வடகோவைச் செல்வ விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை:

16. நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம்:

17. வதிரிநகர்த் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிகம்:

18. புறவார்பனங்காட்டூர்ப் புறவம்மை பதிகம்:

19. சிவஞானயோகிகள் குருபூசைமகோற்சவம்:

"குறியமுனி யருளியமெய் வரத்திஞ லவதரித்துக்
கோதின் ஞானத்
துறைசைநமச் சிவாயகுரு வருட்கடலும் வடமொழிதென்
மொழிப்பேர்த் தூய
நிறைகடலு முண்டுபுனி தாத்துவித சித்தாந்த
நிலவப் பூமேன்
மறைமொழிமெய்ச் சிவஞான பாடியந்தென் மொழிவகுத்த
யோகி வாழி."

இது நாவலரவர்கள் இயற்றிய சிதம்பரசபாநாதபுரா ணத்து வரும் வணக்கச் செய்யுள்களில் ஒன்று.

20. திராவிடப்பிரகாசிகை:

இதன் தற்சிறப்புப்பாயிரம்

மன்னு மாமுதற் கடவுளை மனத்திடை நிறுவி
என்னை யோர்பொரு ளாக்கொண்டாள் குரவனை யிறைஞ்சி
இன்ன மாண்திரா விடப்பிர காசிகை யென்னுந்
தன்னை நேர்தருந் தமிழ்வர லாறுசாற் றுவனல். *

பாயிரம்

மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர்த் தொகுதியு
ளூறுஞ் சுவையு நாற்றமு மொளியு
மோசையு மென்னப் பேசுமைம் புலத்தொடு
நல்லத னலனுந் தீயதன் றீதும்
பகுத்துணர் காட்சி யகத்துணர் வுளப்பட
வாறறி வும்முடை வீறுசால் சிறப்பின்
மக்களுயிர்த் தொகுதி மனவிரு ளிரீஇ
மிக்கபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன் றருளிய வெனைவகை மொழியுளு
மறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு நான்குந்
திறம்பா மரபிற் றெளியவறி வுறுத்தலிற்
கடவுண்மா மொழியெனப் புடவிநன் றேத்தச்
சீரியல் வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழ்தியல் வரம்புடைத் தமிழ்வள மொழியு

---

* கடவுள் வணக்கம் குருவணக்கம் செய்து இந்நூலைத் தொடங்கிய ஆசிரியர் முடிவில், "திருவாவடுதுறை மாதவச் சிவ ஞானயோகி சுப்பிரமணிய தேசிகன் அருளுபதேசம் பெற்ற சபாபதி நாவலர் இயற்றிய திராவிடப் பிரகாசிகை முற்றிற்று" என மேலுங்கூறினர்.

நிகருறீஇச் சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக் கலன்பல மாய்க்கும்
வலிகெழு முவரி வளைஇய மாட்சிக்
குறுகுநர் மனங்கண் புய்க்கல் கூடாஅ
நிறும்பூ துறநனி பொன்மய மியற்றுந்
தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலகத்
தொன்பான் வருடத் தோங்குபா ரதமெனுங்
கரும பூமி மருவுகண் டங்களு
ளாத்த னருள்வே தாகம வழக்குஞ்
சாதி வரம்புந் தீர்த்தமுந் தலனு
மேதகத் தழுவி விளங்குந் தெய்வக்
குமரி கண்டங் குலவுறீஇ மற்றதன்
வடாதுந் தெனாது மரபுளி மன்னூஉப்
பயிலு மாலய பன்னு மிரண்டிட்
டமிழ் வரலாறு தகைபெற வெடுத்தீண்
டமைவுறக் கூறுதற் கமர்ந்தது தன்னைத்
தமிழின் றெய்வப் பழமை மரபே
புலக்கண மமலு மிலக்கண மரபே
கலைக்குவை சிவணு மிலக்கிய மரபே
யேத்தருஞ் சிறப்பிற் சாத்திர மரபென
நால்வகைப் படுத்து மேலவற் றொழிபும்
வரன்முறை நிறுவி யரிறப வகுப்பாம்
புரைதபு தமிழ்முறை திகழ்தாற் பொருட்டே.

பாயிரத்தில் ஒரு சிலவருமாறு:—

தமிழின் தொன்மை மரபினையும், அதனிலக்கண மரபினையும், அதனிலக்கிய மரபினையும், சாத்திரமரபினையும், நல்லாசிரியர் வழிநின்று தெளிதாற்குரிய நற்றவ அறிவு மாட்சியுடையரல்லாதார் சிலர் இக்காலத்துத் தாம் தாம் அறிந்தவாற்றுல் முறை பிறழக் கொண்டு தமிழ்மொழியி னும் பிறமொழியினும் பலவாறெழுதி வெளியிட்டு வரம் பழித்தலானும் அவர் உரையின் பொய்ம்மை தேறமாட்டாத

3

பேதைநீரார் அவற்றினை மெய்யெனக் கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியர் தெய்வப்புலமை மாட்சியினையும், அவர் நூலுரைகளின் தாரதம்மிய முறையினும் வரன்முறை போற்றாது புறம்பழித்துத் தமக்கும் பிறர்க்குங் கேடுசூழுத லானுந் தமிழுலகமற்றவற்றின் உண்மைதேறி உறுதிப்பயன் எய்துதற்பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கித் 'திரா விடப் பிரகாசிகை' என்னும் பெயரினால் இவ்வசன கிரந்தம் இயற்றுவேமாயினேம். இந்நூல், தமிழின் தெய்வப்பழமை மரபியல், இலக்கணமரபியல், இலக்கியமரபியல், சாத்திர மரபியல், ஒழிபியலென ஐவகைப்பட்டதென்பது.

இவரது உபாசனா குரவரான சிவஞானமுனிவர் லோகோபகாரமாக திராவிட மாபாடியம் என்னும் பெயரி னால் சிவஞானபாடியம் இயற்றிப் புகழ் படைத்தவாறு நாவலரவர்கள் 'அறிவுக்களஞ்சியம்' என்று அறிஞர் போற்றும் திராவிடப் பிரகாசிகை என்னும் பெயரினால் இவ்வசனகிரந்தம் இயற்றிப் புகழ்படைத்தனர் என்பது.

தமிழ் இலக்கிய இலக்கண சாத்திர மெய்வரலாறுகளை எல்லாம் இனிதுபட எடுத்துப் போதிப்பது இத்திராவிடப் பிரகாசிகை. அருந்தமிழறிஞரால் மருந்தெனப் போற்றப் படும் இந்நூலை நாவலரவர்கள் தமது சித்தாந்த வித்தியாநு பாலன அச்சியந்திரசாலையிற் சாலிவாகனசகம் 1821ல் செல்லாநின்ற விகாரி஖ு கார்த்திகைமீ (1899) பதிப்பித்து வெளியிட்டனர். இந்நூற் பிரதிகள் காலாந்தரத்திற் கிடைப்பதருமையாதல் குறித்து நாவலரவர்கள் மருகர் அ. சிவகுருநாதபிள்ளை பிரபவ஖ு வைகாசிமீ (1927) சென்னை சாது அச்சுக்கூடத்தில் அதனை மீட்டும் இரண் டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டனர்.

நாவலரவர்கள் தமது திராவிடப் பிரகாசிகையில் கடைச் சங்கத்து நூல்கள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, கல்லாடம், திவாகரம், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, காவியவிலக்கியம், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்களைப் பற்றி எழுதிய விஷயங்களை மானிப்பாய் - ஆ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதிய 'தென்மொழி வரலாறு' என்னும் நூலின்கண் அவ்வண்ணமே எடுத்து அச்சிட்டுள்ளார். (தென்மொழிவரலாறு பக்கம் 70 முதல் 91 வரை பார்க்க.)

மட்டக்களப்பு ச. பூபாலபிள்ளை திராவிடப் பிரகாசிகையைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியே 'தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலை இயற்றியுள்ளார்.

இதன் இரண்டாம் பதிப்புக்கு யாழ்ப்பாணத்துச் சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கலாசாலைத் தலைவராய் விளங்கியவரும் 'சைவபோதம்' முதலிய பல நூல்களின் ஆசிரியருமான புலோலி ஸ்ரீமத் சு. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் B. A. எழுதிய முன்னுரையில் சிலவருமாறு:—

"பதி வாக்கும் பதி ஞானிகள் வாக்கும் விளங்குதலாலும், முதலெழுத்தாகிய அகரம் சத்திவடிவுடையதாக வேனைய எழுத்துக்கள் அதனால் இயக்கப்படுதலாலும் முதலிலக்கணம் செய்தோர் பதியருட்பேற்றினராதலாலும், தமிழும் ஆரியமும் தெய்வமொழிகள் எனற்பாலன. இவற்றுள் ஆரியம் பரதகண்டத்தின் பொதுமொழியாகவுந் தமிழ் தென்னாட்டின் சிறப்பு மொழியாகவும் விளங்கின. ஆயினும், தமிழ் ஏனைய சிறப்பு மொழிகள் போலாகாது இலக்கண வரம்பினுங் காவியச் சிறப்பினும் அருட்பாப் பெருமையினும் வடமொழிக்கு இணையாகவே நிலவுகின்றது. இத்

துணைச் சீரிய தமிழ் நூல்களுட் சிறந்தவற்றைச் 'செவ்வ ணுடியிற் செறித்தினிது விளக்கி' அவற்றின் முறைமையை யும் பயனையும் எடுத்துக்காட்டுவது இத்திராவிடப் பிரகாசிகையாகிய அரிய நூலாகும். இதனை இயற்றியோர் ஈழநாட்டின் முடியாகிய யாழ்ப்பாணத்திலே ஐம்பது வருடங்களுக்குமுன் திகழ்ந்து தமிழ் நாடெங்கும் ஒளி வீசிய இரத்தினங்களுள் ஒருவராகிய சபாபதி நாவலரே. இவர் தென்மொழிக் கரைகண்டு வடமொழி நன்கு கற்ற விசாலித்த அறிவினரென்பதும், அறிவை வகுத்து வேண் டியவாறு சேர்த்துப் பயன்படுத்தும் நூன்முறை கைவந்த நுண்மதியினரென்பதும், ஆராய்வில் நிறைகோன் மாண்பின ரென்பதும் இந்நூலாற் பெறப்படுகின்றன.

திருமுறைகட்கும் சங்க காவியங்கட்கும் நடுநிற்பதாகிய திருக்குறளை ஆராயுமிடத்து, ஆசிரியர் அதன் முதற் செய்யுளுக்கு ஒரு விருத்தியுரையை உதவினர். இஃது இவரது குருமரபில் விளங்கிய மாதவச் சிவஞானயோகிக ளது மாபாடியத்தை ஒருபுடை நிகர்த்து வேதாகம சாத்திரக் கருத்துகளும் மேற்கோள்களும் நிறைந்து தனித்து நின்று ஒரு நூலாக விளங்கத்தக்கது. இது அவரது அகலக்காட்சியையும் அறிவின் திட்பநுட்பத்தை யுங்காட்டுகின்றது.

இப்பிரகாசிகை நூல்களின் தன்மையைக் கூறுவதோடு நில்லாது அவற்றிலுள்ள அரிய பொருள்களையும் விளக்கும். இலக்கணவியலிற் பொருளதிகாரத் தொகுதியும் இலக்க ணத்து வரும் ஐயந்திரிபுகளின் களைவும், இலக்கிய வியலிற் சமயாசாரியர் நிரூபணமும் சிவபரத்துவமும், முதற் குறள் விருத்தியிற் சைவசித்தாந்த வாய்மைகளும், சாத்திரமரபிற்

சட்டரிசன முடியும் ஏகான்மவாதவகைக்கொள்கைகளும் நாற்பாதத் தெளிவும், இன்னபலவுங் காணப்படும். ஆதலின் இஃதோர் அறிவுக்களஞ்சியமாம். * அன்றியும் நூல்களில் நசை விளைவித்து அவற்றைக் கற்க ஏவுதலும் கற்குங்கால் வரும் படுகுழிகளில் வீழாது காத்தலும் அவற்றையும் வேறெப் பொருளையும் எண்முறை யிகவாது ஆராயும் வழியும் உரைநடை வரையறைப்படாத இந்நாளில் அதற் கோர் முன்வடிவமாதலும் இதிலுள்ளனவாதலின், இது தமிழ் மக்கள் யாவரும் ஒரு விளக்காகவுங் குன்றாத செல்வ மாகவுங் கருதுந் தகுதியினையுடைத்து''

திராவிடப் பிரகாசிகை பண்டித பரீட்சைக்கும், லண்டன் பி. ஏ. பரீட்சைக்கும், இலங்கைச் சர்வகலாசாலை பி. ஏ. பரீட்சைக்கும் பாடப் புத்தகமாகவுள்ளது.

சித்தாந்த வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை நிறுவியதும்; பத்திரிகைகள் நடத்தியதும்:

நாவலரவர்கள் கரளு (1891) சித்திரைமீ ல் சிதம்பர மகா கும்பாபிஷேக காலத்தில் சிவனடியார்களோடு கூடி நடராசப் பெருமான் தரிசனத்தின் பொருட்டு அங்குத் தங்கினர். அக்காலத்தில் மாட்சிமை தங்கிய பாஸ்கர

* அறிவுக்களஞ்சியம் என அருந்தமிழறிஞர் போற்றும் இவ் வரிய நூலினை சபாபதி நாவலர் மருகர் அ. சிவகுருநாதன் 2ம் பதிப்பாக பிரபவளு வைகாசிமீ ல் (1927) வெளியிட்டனர். இதன் 3ம் பதிப்பைச் சுத்தமாகச் செய்ய விரும்பும் அபிமானி கள் வடகோவை - சபாபதி நாவலர் ஞாபக நிலைய பரிபாலக ரோடு கலந்து அனுமதி பெறலாகும்.

சேதுபதி அவர்களும் விஜயஞ் செய்திருந்தார்கள். நாவல ரவர்கள் சேதுபதி மகாராசாவைச் சந்தித்துச் சற்சம்பா ஷணைகள் செய்தபோது சைவப்பிரசங்கஞ் செய்யுமாறு நாவலரவர்களை வேண்டிக்கொண்டனர். அவ்வேண்டு கோளுக் கிசைந்து ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பல்லாயிரவர் கூடிய மகாசபையில் சேதுபதி அவர்கள் தலைமையில் நாவல ரவர்கள் 'அரியானை' என்னுந் தேவாரப் பொருளைப் பிரசங் கஞ்செய்தனர். அப்பிரசங்கத்தில் எடுத்துக் கொண்ட விஷயங்களுள் ஒன்று வருமாறு:

அஃதாவது 'அரியானை' என்பதன் சொற்பொருள் நுட்பம் எடுத்துரைக்குமிடத்து, பெரியபுராண நூலாசிரியர் நான்மங்கலத்தில் "உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவன்" என்றெடுத்துக்கொண்டு அச்சொற் றொடரைப் பெரிய புராணத்தில் எந்த எந்த இடத்தில் எடுத்தாண்டனரோ அந்த அந்தச் செய்யுட்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக விளக்கிப் பிரசங்கமாரி பொழிந்தனர்.

சேதுபதியவர்கள் சிதம்பரத்தில் தங்கியபோது, நாவல ரவர்கள் ஞானமிர்த பத்திரிகையை முறையாக நடத்தும் பொருட்டுத் தமது சமஸ்தானத்திலிருந்து பொருளுதவி புரிந்தனர். மற்றும் சிதம்பரம், செங்கழுநீர்ப் பிள்ளையார் கோயில் வீதியில் நாவலரவர்கள் தங்கியிருந்து அச்சுக்கூடம் வைத்து நடத்த இடவசதியும் அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். நாவலரவர்கள் சென்னைமாநகரில் ஸ்தாபித்து நடாத்தி வந்த சித்தாந்த வித்தியாநுபாலன அச்சியந்திரசாலையைச் சிதம் பரத்தில் புதிதாக ஸ்தாபித்து ஞானமிர்த பத்திரிகையை நடாத்தி வந்தனர். அப்பத்திரிகை அரிய நூன்முறையாய் நடைபெற்று வந்தது. 'பிரமவித்தியா' பத்திராதிபர் தமது

2ம் புத்தகம் 12ம் இலக்கப் பத்திரிகையில், "ஞானமிர்தம் என்னுமோர் அமிர்தம், புத்தி என்னும் மந்திரத்தாற் கடைய ஓர் நாவலர் என்னும் திருப்பாற் கடலிற் பிறந்து உலாவுகிறது. இப்பத்திரிகை உதித்து இத்தென்னாட்டை அலங்கரிப்பது எமக்குப் பரமானந்தமே. பத்திரிகாசிரியர் நற்றமிழ் கடந்த நாவலர். ஆரிய பாஷையின் வரன்முறை அறிவார்..............." என வியந்து கொண்டாடினர்.

மேலும் பிலவஸு (1901) 'சுதேசவர்த்தமானி' என்னும் மாதபத்திரிகையைத் தொடங்கிச் சிலகாலம் நடாத்தினர். சித்தாந்த வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் பல நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன. மேற்படி யந்திரசாலை சென்னை, ஏகவல்லியம்மன் கோயில் வீதியிலிருந்த காலம் விரோதிஸு (1889) சித்திரைமீ ல் சுழிபுரம் பறாளை விநாயகர் பள்ளுப் பிரபந்தம் முதலாம் பதிப்பாக வெளியிடப் பட்டது. சபாபதி நாவலர் கட்டளைப்படி அவர்கள் யந்திர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டதென்றால் பறாளைப் பள்ளு மிகச் சிறப்புடையதென்பது தேற்றம்.

விஜயஸு (1893) கார்த்திகைமீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள் இயற்றியருளிய "சிவசமவாத உரை மறுப்பை", ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகள் கட்டளைப்படி பரிசோ தித்துத் தமது அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்தனர். இப்பதிப் பில் நாவலரவர்கள் எழுதிய 'சமயவரலாறு' ஆறு பக்கங்கள் கொண்டன.

இவ்வாறாகத் தமிழ் நாடானது தமிழ்ப் பயனும் சைவப் பயனும் எய்தும் வண்ணம் நாவலரவர்கள் சிதம்பரத்தில் சேதுபதி அவர்கள் ஒழுங்குபண்ணி வைத்த இடத்தைத்

தமது வாசஸ்தானமாகக் கொண்டு சற்கருமங்களைச் செய்து வந்தனர்.

ஸ்தல யாத்திரை:

நாவலரவர்கள் கரஹ சித்திரைமீ (1891) சிதம்பரத்தில் தங்கியபோது அங்கு விஜயஞ் செய்த பாஸ்கர சேதுபதி அவர்கள் நாவலரவர்களைத் தம்முடன் இராமநாதபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அரண்மனையில் நாவலரவர்கள் தங்கியிருந்த காலத்து, "நமது சமஸ்தானத்தில் சிலகாலம் தங்கி சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயக்கொள்கைகளை ஸ்மார்த்த சாஸ்திரிகளெதிரில் நிறுத்திப் போதித்து வரல் வேண்டும்." என்று மகாராசா அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். நாவலரவர்கள் அதற்கிசைந்து சிலகாலம் அங்கு தங்கி அங்குள்ளார்க்கு சைவசமய உண்மை போதிக்க உடன்பட்டார். "தமிழ் வித்வ சிகாமணியாயும் சுத்தாத்வித சித்தாந்த சைவசமய பரிபாலகராயும் விளங்கும் கனம் பொருந்திய சபாபதி நாவலரவர்கள் தக்ஷிண சிவஸ்தல யாத்திரையில் ஐந்துமாதகாலம் போக்கிச் சற்சங்கல்பம் சில முடித்து அங்கங்கு சிவசுப்பிரமணிய திவ்விய பிரசாதங்கள் பெற்றுச் சென்னைமாநகர்க்கு மீட்டும் வந்து, தாம் மேற்கொண்டு நடாத்திவந்த சற்கருமங்களை முன்போலச் செய்து போதரத் தொடக்கஞ் செய்தார்கள்.

நமது நாவலரவர்கள் யாத்திரையில் வைதிக சைவ மகாசனங்கள் அனுகூலத்தின் பொருட்டுச் சற்கருமங்களும், உபந்நியாசங்களும் அங்கங்கு பற்பல செய்து போந்தார்கள். அவ்வரலாற்றை அங்கங்கு நேர்ந்த சம்பவங்களோடு இங்கு சுருக்கிப் பிரசுரம் செய்கிறேன்."

இப்படி, 'சிவஸ்தலயாத்திரை' என மகுடங்கொடுத்து நாவலரவர்கள் மாணுக்கர் ஸ்ரீ க. சிங்காரவேலு முதலியாரவர்கள் வெளியிட்ட யாத்திரை வரலாறு ஒரு புத்தக ரூபமாகவுள்ளது.

சேதுபதி மகாராசாவிடம் சன்மானம் பெற்றது:

நாவலரவர்கள் கரஞல்(1891) ஐந்துமாதகாலம் சிவஸ்தல யாத்திரை செய்தபோது மகாராசா அவர்களும் அங்கங்கு நாவலரவர்களைச் சந்தித்து திவ்விய ஸ்தலங்களைத் தரிசனை செய்தார்கள். அச்சமயங்களில் அங்கங்கு கூடிய மகா சபைகளில் சேதுபதி அவர்கள் சபா நாயகராக விருப்ப நாவலரவர்கள் பிரசங்கஞ் செய்தார்கள். இப்படிப் பலமுறை நந்தமிழ் வேந்தர் பிரசங்கங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த புவி வேந்தர் மீளவும் அவர்களை இராமநாதபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, தாம் அத்தாணி கொண்டு வீற்றிருக்கும் உத்தியான மண்டபத்தில் உயராசனத்திருத்தி நண்பிஞல் இனிய உரைகள் தனிமையின் கூடி (புரட்டாசிமீ 4உ சனி வாரம் முற்பகலில்) சன்மானமாக ரூபா மூவாயிரமளித்து, 'வேண்டும் உதவி மேலும் செய்து போதருவோம்' என்ருர்கள்.

"பாஸ்கர சேதுபதி மகாராசா அவர்கள் சமுகத்திற் பிரசங்கஞ் செய்தும், பிரபந்தம் பாடியும் புலமையின் வலிமை காட்டிப் பரிசிலும் வரிசையும் பட்டமும் பெற்ற புலவர்களுக்கோர் அளவு முண்டோ? யாழ்ப்பாணப் புலவர்களுட் சபாபதி நாவலர், சிவசம்புப் புலவர் என்னும் இருவரும் பெருந்தொகைப் பரிசில் பெற்றதை மறந்தவர்

யாவர்!'' என்பது சுன்னுகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் இயற்றிய தமிழ்ப் புலவர் சரித்திர உபக்கிரமணிகையிற் கண்டது.

நாவலர் மாணுக்கர்:

சென்னைமாநகரிலும், சிதம்பரத்திலும் நாவலரவர்கள் 35 வருடகாலம் வசித்து வந்தவராதலின் அவர்களிடம் கல்விகற்றவர்:—சிதம்பரம் அ. சோமசுந்தர முதலியார், விழுப்புரம் இராமசாமிப்பிள்ளை, மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார், மயிலை க. சிங்காரவேலு முதலியார், மாவை வே. விசுவநாதபிள்ளை, சிதம்பரம் சிவராமச் செட்டியார், திருமயிலை பாலசுந்தர முதலியார், சுழிபுரம் சிவப்பிரகாச பண்டிதர், வதிரி-சி. தாமோதரம் பிள்ளை, சிதம்பரம்-முத்து வேலாயுதபிள்ளை முதற்பலர். இவர்களுட் பாலசுந்தர முதலியார் நாவலரவர்களைத் தமிழ்த் தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபாடு செய்தவர். இவரும் சிவப்பிரகாச பண்டிதரும் ஜீவந்தராக இருந்தபொழுது இச்சரித்திரம் வெளிவந்திருக்குமாயின் அது வேறுவிதமாகவே இருந்திருக்கும்.

மாவை விஸ்வநாதபிள்ளையால் திருமந்திரம் அரிய குறிப்புரைகளுடனும் சிறந்த முன்னுரையுடனும் 1912ல் அழகுபெறப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. பிள்ளையவர்கள் பதிப்புரையிற் கண்டது வருமாறு: அஃது "திருமந்திரம் அறிஞர் பலர்க்கும் இன்றியமையாப் பெருஞ்சிறப்பினதாதலாலும், ஆசிரியர் திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துப் பிரபல மகாவித்துவ சிரோமணியாய் விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை ஸ்ரீலஸ்ரீ சபாபதி நாவலரவர்கள் முன்னிலையில் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்துக் கூடியவரையில் சுத்தப் பிரதி

யாக்கிக் குறிப்புரைகளுடன் கூடியதால் இதனைப் பிரகடனஞ் செய்யவேண்டுமென இடைவிடாச் சிந்தனைப் பெருமுயற்சி வயத்தனாய் இருந்த தமியேன்............" 30 பக்கங்களில் நூன்முகம் எழுதிய வேதாரணியம் டாக்டர் பிரம்மஸ்ரீ வை. வே. இரமண சாஸ்திரிகள் குறிப்புரை வருமாறு:

"இத்தகைய அரும் பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலைத், தமிழ் நாட்டினர்க்கு எளிதில் உபயோகமாகும்பொருட்டுக் குறிப்புரையுடன் வெளியிட்டுதவிய திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்துவான் யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை ஸ்ரீமத் - சபாபதி நாவலரவர்கள் மாணாக்கர் ஸ்ரீ வே. விசுவநாதபிள்ளை அவர்களுக்கு நம் தமிழ் நாட்டினர் நன்றி பாராட்டுதல் அவசியமன்றோ........" என்றும், திருமந்திரப் பதிப்புக்குச் சிறப்புப்பாயிர முதவிய மகாமகோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் தமது பாயிரத்தில்,

'தேவாரம் பெறு சிவதல மிரண்டுநீஇ
வாட்டமி லீழ நாட்டினுக் கணியாய்
மாணமர் புகழ்யாழ்ப் பாணமென் றியம்பும்
பெருநக ரைச்சார் தருவட கோவைப்
பதியமு ரியசபா பதிநா வலன்பால்
இருந்தே பலநாள் அருந்தமிழ் பயின்றோன்
காவைமே வித்திகழ் மாவை யம்பதியான்......"

என்றும், அந்நூற்பதிப்புக்குச் சுவாமிநாத பண்டிதருதவிய நீண்ட பாயிரத்துள்:

"பரனடி புன்னி...........
விண்டிடாப் பத்தியின் மிக்கவர் வாழும்
வடகோ வைப்பதி திடமுற வந்த
வடகோ வைப்போல் வயங்கிய சபாபதி

நாவலன் பாலு நலத்தகு பன்னூன்
மேவரக் கற்று விளங்கிய விற்பனன்........"

-என்றும், நாவலரவர்கள் மாணவராகிய விசுவநாத பிள்ளையை வியந்தார்கள்.

திருமயிலையிற்செய்த பிரசங்கம்:

'பிலவ, சுபகிருது வருடங்களில் நாவலரவர்கள் (1901–1902) திருமயிலையில் தங்கியிருந்தார்கள். அக்காலங்களில் எமது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி ஸ்ரீகபாலீசுரர் சந்நிதிக்கு எதிரிலுள்ள மண்டபத்திலும், திருவள்ளுவநாயனார் திருக்கோயிலிலும் பெரும் புலவர்கள் வியந்து பாராட்ட பத்திச் சுவை மலிதர பெரும் பிரசங்கங்கள் செய்தார்கள். ஸ்ரீகபாலீசுரர் உற்சவ காலத்தில், 'கற்றுக்கொள்வன வாயுளநாவுள' என்னுந் தேவாரச் சுருதியின் பொருளை விரித்துக் கேட்டோர் சிவபத்தி பரவசராக ஒரு பெரும் பிரசங்கஞ் செய்தார்கள். வேறோர் சமயத்தில்,

தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.'

என்னும் திருக்குறளைப் பிரசங்க விஷயமாகக் கொண்டு சபையினர் எழுது சித்திரம்போலாகச் சுவைபடத் தமிழ் மாரி பொழிந்தார்கள்.

மற்றோர் அமையத்தில்;

'மறை முடிவிற் பயில் கருத்தும்' என்னும் சிவதத்துவ விவேகச் செய்யுளின் முற்கூற்றை மூலமாகக் கொண்டு வைதிக சைவ சித்தாந்தத் தேன் மாரி பொழிந்தனர்.

இப்படிப் பன்முறை அந்த மகாப்பிரபு மயிலைவாசிகளாகிய எங்களுக்கு ஞான உண்டியாகிய நல்விருந்தளித்தனர்.

இனியவுரைகள் தனிமையின் ஆடும்போது, "செந்தமிழ் வளர்ச்சியும், சித்தாந்த சமயாபிவிருத்தியும் தலையெடுத்து மிகவோங்க நவரச புஞ்ச மெனப்படும் பெரிய புராணத்தின் கண், ஆன்றோர் வகுத்த வருணாச்சிரம வழக்கும், புறநெறிச் சமய பூர்வபக்க வழக்கும், அகநெறிச் சமய ஆசார வழக்கும், வைதிக சைவ மெய்ந்நெறி வழக்கும், உண்மைச் சரியை, கிரியை, யோக ஞானங்களின் வழக்கும், குருலிங்க சங்கம வழிபாட்டு வழக்கும், ஒட்பமும், திட்பமும், நுட்பமும் பொருந்தியுவம னின்றுமாறு ஓதப் பெற்றிருத்தலைத் தெள்ளிதின் விளக்கி அத்திருமுறைக்கு நல்லுரை யொன்று எழுதியுதவச் சித்தமாயிருக்கின்றேம்." என மொழிந்தனர். இச்சற்கருமத்தினைத் தொடங்குமுன் ஸ்ரீ மகா நடராஜ தரிசனஞ்செய்து வருவதாகக் கூறிச் சிதம்பரஞ் சென்றனர். சென்றவர் அங்குச் சிலமாதகாலம் தமது இல்லத்தில் தங்கியிருந்தார்.

சிவானந்தப் பெருவாழ்வு எய்தியது:

1903ஆ சிதம்பரத்தில் தங்கியிருக்கையில் நடராஜப் பெருமானுடைய குஞ்சிதபாதநிழலை யடையுங்காலம் சமீபித்ததான குறியொன்று இவருக்குத் தெரிந்ததனாற் போலும் தமது தமையனார், தமது மைத்துனருமொருவரும் தமிழ்ப் புலவரும் எமது அன்பார்ந்த ஆசிரியருமான சிவப்பிரகாச பண்டிதர், ச. பொன்னம்பல பிள்ளை, சுவாமிநாத பண்டிதர் முதலியோரைத் தருவித்து அவர்கள் கேட்ப 'பவனமாய்ச் சோடையாய்' என்னுந் தேவாரச் சுருதியின் பொருளுரைத்து அவர்களை இன்புறச் செய்து சுயம்புநாத பிள்ளையின் அரும்பெரும் புதல்வராய்த் தோன்றி சிவஞான யோகிகளின் தவச்செல்வராய் விளங்கிய எங்கள் 'வித்வ

கோல' நாவலரவர்கள், 'மாசில்வீணையும் மாலைமதியமும் வீசுதென்றலும் வீங்கிளவேனிலும் மூசுவண்டறை பொய் கையும் போன்று' இன்பந்தரும் திருச்சிற்றம்பலவனுடைய இணையடி நீழலையடைந்தார்.

நாவலரவர்கள் உத்தரகிரியைகள் நடந்த சமயத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் அனுப்பிய பட்டுப்பீதாம் பரம், மாலை, பரிவட்டம் முதலியவைகள் சாத்தப்பட்டன. அப்போது அவருக்கு வயசு 58.

முடிவுரை:

எங்கள் நாவலரவர்களை; 'வாய்ந்த பெருந்தவ மருவம் முனிவரன் போலுரை யெழுதும் வலிமையாளன்' என்றும்; 'ஏர்பரவு மெந்நூலும் பிரசங்கஞ் செயுந்திறலா லிணையிலா தான், சீர்பரவிப் புவித்தருக்கும் புலவர்களுக் கெல்லாமோர் சிங்கம் போல்வான்' என்றும், 'சைவ சூளாமணி' என்றும், 'அனைவளரு மிடப்பாகத் தமலனரு ளாகமநூ லாய்வினோ தன்' என்றும், 'திசைபரவு நாவலர்கள் பலருமுளம் வியந்து பல்காற்' போற்றும் பெருமைபெற்ற காரணத்தால், 'நாவலரேறு' என்றும் பல்வகைத்தாய பட்டப்பெயர்களால் அழைத்துப் பெரியோர் மகிழ்வுறுகின்றனர். அப்படி அழைத்துக் கொள்வதற்கு எமக்கொரு பெயருந் தெரியா மையினாலே பரிமேலழகர், சேனாவரையர், சிவஞானயோகி கள் என்னும் தமிழாசிரியர் வரிசையில் சபாபதி நாவலர் என்னும் பெயரினை ஈற்றிலெழுதி தமிழாசிரியர் நால்வ ரென்று சொல்லத் தகும் புகழொடு தோன்றினர் எங்கள் நாவலரென மகிழ்வுறுவாம்.

'நீண்டுயர் சோலை வடகோவை நற்பதி மேவுதமிழ்
மாண்புடைச் சைவன் சபாபதி நாவலன் வான்சிறப்ப
ஆண்டுயர் சோபகிரு தானிமாத மமரபக்கம்
வேண்டிய பஞ்சமி வான்பதம் புக்கான் விருந்துகந்தே.'

சோபகிருதுஸு ஆனிமீ அமரபக்கம் பஞ்சமிதிதி, அவிட்ட நட்சத்திரம் (1903)

இது சபாபதி நாவலரோடு நட்புடையராயிருந்த இணுவில் வித்துவான் அம்பிகை பாகனுர் மகன்—மகன் திரு. வை. கதிர்காமநாதன் செய்தது.

நாவலரவர்கள் ஞாபகச் சின்னங்கள்:

சுயம்புநாதர் என்பவர் வடகோவையில் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றிருக்கும் வீரகத்திப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு உபயோக மாதற் பொருட்டு ஓர் நந்தவனம் அமைக்க விரும்பி மேற்படி கோயிலுக்கணித்தாயுள்ள தமது சொந்தமான வயற்காணிக் குள் ஓர் நந்தவனம் அமைத்து அதில் பலவகைப் பூஞ்செடி களைப் பயிரிட்டு அப்பூஞ்செடிகளால் வரும் புஷ்பங்களைக் குறித்த கோயிலுக்கு உபயோகித்து வந்தார். கோயிலில் நடைபெறுவதான நித்திய பூசையின் உபயோகத்திற்கு

குறிப்பு: உருவப்படங்களில் அளவு கடந்து மனம் வைக்கும் இன்றைய உலகில் சபாபதி நாவலர் படமுண்டோ என்பாரு முளர். வித்வகோலம் பூண்டு புகழுடம்புபெற்ற சபாபதி நாவலர் இயற்றிய நூல்களும் சற்கருமங்களுமே அவர்கள் உண்மையான படம் என்பா அறிஞர்.

(கம்பீரமான தோற்றப் பொலிவுள்ளவர், அஞ்சா நெஞ்சி னர்' என்பதனுல் அவர் படம் இன்னதென்று ஊகித்துக் கொள்ளலாகும்.)

அந்நந்தவனம் அவசியம் தேவையாக இருப்பதால் (சுயம்பு நாதர் மகள் காமாட்சிப் பிள்ளையின் மகன்) அப்பாப் பிள்ளை சிவகுருநாதன் என்பவர் அதனைத் திருத்தி அமைக்க விரும்பியவாறு, அப்பூவனம் சிவபூசாவானுகிய சுயம்புநாதர் மைந்தரும், நிர்வாணதீக்கைப் பேறுடைய சிவபூஜா துரந்தரருமான 'சபாபதி நாவலர்' என்பவரின் ஞாபகச் சின்னமாக, **'சபாபதி நாவலர் நந்தவனம்'** என்னும் பெயருடன் எக்காலத்தும் விளங்கும்படி வெகுதானியஞூ (ஜனவரி 1938)ல் தர்மசாதனஞ் செய்யப்பெற்றது. குறித்த தரும சாதனம் கோப்பாய் நொத்தார் சி. கங்காதர ஐயரால் எழுதப்பெற்றது. தருமசாதன இலக்கம் 10967 2-1-1938, மேற்கூறிய வடகோவைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கும், அதற்குரிய நந்தவனத்துக்கும் அணித்தாகவுள்ள திருக்குளத் திருப்பணி நாவலரவர்கள் மைத்துனராய திரு ச. அப்பாப்பிள்ளை உபாத்தியாயரால் பல வருடங்களுக்கு முன் செய்யப்பெற்றுளது. இப்போதும் அத்திருக்குளம் சுத்தநீர்ப் பிரவாகம் பொருந்தியுளது.

'குலம்படைத்தான் குணம்படைத்தான் குலவுவட கோவைதனிற்
கோயில்கொண்ட
பொலம்படைத்த கயமுகன்றன் பொற்கோயின் முன்றில்தனிற்
புதுநீர்க்கங்கை
நலம்படைத்த தடம்படைத்தான் நல்லோர்கைதாப்படைத்தான்
நாளுமன்பின்
புலம்படைத்த விவனன்றே புகழொடுபுண் ணியம்படைத்த
புனிதனம்மா'

என வருங் கவியும் நோக்கத்தக்கது.

(இது சுழிபுரம் திரு. இ. தம்பையா உபாத்தியாயர் செய்தது.)

'செந்தமிழ்க்கடல்' என விளங்கிய கோவைநகர் செல்வன் சபாபதிநாவலன் ஞாபகசின்னமாக அவர் செய்த நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழுலகிற்குப் பயன்படுத்த முயலுதல் அபிமானிகள் கடனாக, அப்பணியில் ஒருவாறு ஈடுபடும் நோக்கமாக வடகோவையில் நாவலரவர்கள் ஞாபகமண்டபம் ஒன்று அமைக்க முயன்றிருக்கும் அ. சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கு அபிமானிகள் பலரின் ஆசிகள் உண்டாவதாக. நாவலரவர்கள் ஞாபகமண்டபம் என்றும் நிலைநிற்கும்படி அவரால் வழங்கப் பெற்ற தரும நன்கொடைச் சாதனத்தில் நீர்வேலி நொத்தார் ஆறுமுகம் எழுதிய பாயிரம் வருமாறு: யாழ்ப்பாணம் கோப்பாய் வடக்கு சுயம்புநாத முதலியார் வழித்தோன்றலாகிய சுயம்புநாதருக்கும் அவர் மனைவியார் தெய்வயானைப்பிள்ளைக்கும் 1845ம்ஆு அருந்தவப் புதல்வராய்த் தோன்றியவரும், தென்மொழிக் கரைகண்டு வடமொழி நன்கு கற்றவரும், திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை மாதவச் சிவஞானயோகி, சுப்பிரமணியதேசிக சுவாமிகள் அருளுபதேசம் பெற்றவரும், அவ்வாதீனத்தில் வித்துவானெனவும், நாவலன் எனவும் பட்டங்கள் பெற்று அவ்வாதீன வித்வசிகாமணியாய் விளங்கியவரும், பாஸ்கர சேதுபதிமகாராசா அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரும் எனது மாதுலருமாகிய நாவலரவர்கள் ஞாபகசின்னமாக மண்டபம் ஒன்றமைத்து அம்மண்டபம் அவர்களியற்றிய நூல்களுக்கு நிலையமாக என்றும் நிலைபெறும் வண்ணம் அதன் நயத்துக்கும் உபயோகத்துக்குமாக எனது சொந்தமும் இதனடியிற் காணும் அட்டவணையில் விபரித்திருப்பதுமான ஆதனத்தையும் மூலதனமாக ரூபாய் ஆயிரம் (1000) தருமநன்கொடையாகக் கொடுக்க நான் விரும்புவதாலும்....' என்பது.

அம்மண்டபத்தில் நடைபெறவேண்டிய தருமங்களும் அவைகளை நடத்தும் முறைகளும் குறித்த சாதனத்தில் அடங்கியுள்ளன. தர்மசாதனம் சர்வசித்துவரு தைமீல் (21-1-1948) நிறைவேறியது.

தருமநன்கொடைச் சாதன இலக்கம் 17160.

சிதம்பரம் செங்கழுநீர்ப் பிள்ளையார் கோயில் வீதியில் சபாபதி நாவலர் வசித்துவந்த வீட்டையும் அச்சுக்கூடம் வைத்திருந்த இடத்தையும் நன்முறையில் வைத்துப் பரிபாலனம் பண்ணும்படி தமது மாணவரும் மைத்துனரு மான சுழிபுரம் ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதருக்கு நாவலரவர் கள் அந்தியகாலத்தில் (Will) மரணசாதனம் எழுதியிருந் தார். சிவப்பிரகாச பண்டிதர் நாவலரவர்கள் நோக்கத்தின் படி அந்த இடத்தைச் செவ்வனே வைத்து நடத்தும் ஏற்பாடு செய்வதாக இருந்தும் செய்யாது காலஞ் சென்றார். சென்ற ஐம்பது வருட காலமாக அந்த இடம் அந்நியரிடம் விடப்பட்டுக் கிலமடைந்து இருப்பது கவலைக்கிடமானது. அன்றியும் பொதுநன்மை நாடி நாவலரவர்கள் தங்கியதும், தில்லைவேதியரும் தம்பிரான்களும் குருக்கள்மாரும் அறிஞ ரும் நாவலரவர்களிடம் போய்க் கொண்டாடி வந்ததும், நாவலரவர்கள் சிவபூசை செய்து வந்ததுமான அந்த இட மானது சிவபூசை அறையில் காடி புகுந்தபடியிருப்பது முறையாகாது. நாவலரவர்கள் தங்கிப் பொது விஷயங்கள் செய்யுமாறு சேதுபதியார் உபகாரமாகக் கொடுத்துதவிய இந்த இடம் பொதுத் தரும மடமாக இருத்தலே தக்கது. ஆதலின் செங்கழுநீர்ப் பிள்ளையார் கோயில் வீதியில் நாவல ரவர்கள் வாசஞ் செய்த இடம் அவர்கள் பெயரினால் ஓர் பொதுத் தருமநிலையமாக இருக்கச் செய்தல் நாவலர்

மாணவரான சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையின் வழிவந்தோரின் கடனாகும். நாவலரவர்களும் இது ஒரு குடம் பாலுக் கொருதுளிக் கொப்பானது என்று சொல்லிப் போந்தார்.

"நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாங்கே தரும்."

என்னும் நீதிவாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

சைவப் பேரறிஞர்களின் ஞாபகம் :

யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பேரறிஞருட் சிலர் தமது அந்திய காலத்தைச் சிதம்பரத்திலேயே போக்கி அப் புண்ணிய திருப்பதியில் மரணமடைந்ததைத் தமிழ் நாடு நன்கறியும். அத்தகையாருள் இயம்பத்தக்கவர் சபாபதி நாவலர், அம்பலவாண நாவலர், உரையாசிரியர் வேலுப் பிள்ளை உபாத்தியாயர், சுவாமிநாத பண்டிதர், இலக்கண சுவாமிகள் எனப்படும் முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் முதலியோராவர். சிதம்பரத்தில் இவர்கள் இருந்த இடங்கள் இப்போது அந்நியபரிடத்திலுள்ளன. அரசியலில் மாட்சிமை பெற்றவர்களாகிய வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய பாரதியார் வசித்த இடங்களில் அவர்களின் ஞாபகசின்ன மாக நிலயங்கள் நிறுவப்பட்டு ஆண்டு விழாக் கொண்டாடு வதுபோல், சைவப் போர் வீரர்களாகிய மேற்கூறிய வித்துவ சிரோமணிகளின் ஞாபகம் நிலவும் பொருட்டு அவர்கள் குடியிருந்த வீடுகளில் நிலயங்களை ஏற்படுத்த வேண்டியது மேற்படி புலவர்களின் உறவினர் கடமையன்றோ?

நாவலரையாவின் (ஆறுமுக நாவலர்) ஞாபகம் அவர்கள் சிதம்பரத்தில் நிறுவிய சைவப்பிரகாசபாடசாலையாலும்,

மற்ற அறநிலையங்களாலும் போற்றப்படுகின்றது. ஞானப் பிரகாசரின் நினைவு அச்சுவாமிகள் பெயராலுள்ள குளத்தாலும் மடத்தாலும் தெருவாலும் எப்போதும் உளது.

இதைச் சிவநேயர்கள் கவனிப்பார்களாக. ஆங்கிலப் புலவர்கள் இருந்த வீடுகளும், அவர்களின் பொருள்களும் ஆங்கிலேயரால் எவ்விதமாகக் காப்பாற்றப்படுகின்றன என்பதை யாம் சிந்திக்கவேண்டும்.

(Extract from இந்துசாதனம் 8-5-51. இது திருமயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை எழுதியது.)

இப்பெரியார் சரிதையை எழுதும் பெரும் பாக்கியத்தினை யாம் எய்தும் வண்ணம் இச்சரித்திரத்திற்கு இன்றியமையாத பல குறிப்புக்களையுதவி எம்மைத் தூண்டியவரும் நாவலரவர்கள் மைத்துனராய சுழிபுரம் ச. அப்பாப்பிள்ளை உபாத்தியாயர் குமாரருமான சிவகுருநாத பிள்ளை அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த வந்தனம் செலுத்துகின்றோம்.

Introduction by
Sri, S. Shivapadasundaram, B. A.,

Emeritus Principal, Victoria College, Chulipuram.

SABAPATI - NAVALAR was one of the foremost of a galaxy of Tamil geniuses that shone in Jaffna nearly half a century ago. Jaffna was then preeminently the land of Tamil and was looked up to by the rest of the Tamil world. Besides Sabapati Navalar, there were among others, Arumukha Navalar, the great Samskrita and Tamil Scholar Sankara Pandithar of Neerveli, the talented poet Sivasambu Pulavar of Udupitti, the Siddhanta Scholar Nadaraja Aiyer of Inuvil, the Agamic Scholar Sentilnatha Iyer, Vidvasiromani Ponnambala Pillai, the Grammarian Sambantha Pulavar, and the not well-known but really great Narasinga Sastriar of Puloly, an ancestor of Siddhanta Sarapam and Sathavadanam Katiraivel Pillai. Our Navalar has left the mark of genius in every work of his, especially in his great work Dravida Prakasikai.

The very idea of such a work spells originality. A work of this kind had not existed in Tamil. At first sight, this would appear to be an encyclopaedia of the standard works of the Tamil language classified into Grammar, Literature and Philosophy, of which Literature is subdivided into Saint's works,

Sangam literature, the *kavyas*, the *puranas*, the *itihasas* and miscellaneous literature. Each work is given either an introduction or a summary and a critical review. Looking more closely, one finds the work to be an indispensable guide to the study of Tamil. It discusses and illumines various conflicting theories, setting its seal of approval on those that stood the test. Extensive original commentaries also are given for some passages, of which that on the first stanza of *Tirukural* fills over fifty pages.

In the chapter on the Tamil Language, the author distinguishes letters from sounds, the former as a product of *Suddha Maya* and the latter as being caused in space. The difference corresponds to that between the form of a body and the light that helps the sensing of the form. It is also held that letters can be produced only by rational beings, and that other animals converse either by sounds or by signs. Tamil is said to be divine as it contains divine and inspired writings and as the first Grammarian Agastyar got his knowledge of Grammar by the Grace of God. There is divinity even in the written form of the letters, the first letter A, having in it the symbol of the *Ambika Shakti*, which may be differentiated into *Vamai*, *Jyeshtai* & *Raudri*. Coming to the various interpretations given to the words, *Tamil* and *Thenmozhi*, all are rejected except the meaning "sweetness" for the former and " beautiful language " for the latter.

The first work on grammar known to us is that of Sage Agastyar, who was a teacher of Tamil and world-Guru of the Saiva religion. His grammar spoke of *Iyal Tamil*, which was literature, of *Isai-*

Tamil or Tamil music, and of *Natakam* or the science and art of acting and dancing. As the Tamil Language is radically different from *Samaskritam*, the idea that Agastyar was indebted to some Samaskrita Grammarian is easily exploded. But his work is practically lost.

His disciple, Tholkappier, wrote a grammar which has lived these thousands of years, and bids fair to remain for ever. He seems to have written only on Iyal Tamil. But his chapter on *Porul* is a rich mine of very valuable information. It treats of the *purushartas*, duty, wealth, pleasure and bliss, which one has to attain in one's life. As the same kind of life cannot suit different types of people, this part of Tholkappiam is based on Geography.

This Geography does not speak of bays and capes, or areas and boundaries, but is real scientific Geography. It classifies lands into table-lands, forests, grasslands, deserts, * and maritime regions. It gives the *fauna and flora* of each kind of land, the diet, occupation, worship, amusements, music, and the degree of advancement of the people of the land. In other words, it had reached the latest advancement in the idea of Geography in the west and Tholkappier anticipated several thousands of years ago what the western scientist has just attained. The Ego, the Me and the I, is treated in one part of *porul* grammar called *Ahapporul* which also portrays religious life, and the Non-Ego including the various branches of political and military sciences is treated in *Puraporul*. The author of the Prakasikai devotes

* Deserts are dry tablelands and sparsely populated regions.

nearly fifty pages to this immortal book giving a succint but clear and thought-provoking account of it. He also refers to Sivagnana Muniver's wide commentary on the preface and the first *sutram* of the book.

Coming to *Ilakkyam*, the author places the twelve groups of religious literature before sangam literature, as some of these were composed earlier and they were sung by sanctified sages. The conversion of jackals into horses, which took place in Manikkavachakar's time, is mentioned by Appar. But Manikkavachakar makes no reference to Appar or Sambandar, but speaks of Kannapar who is praised by Sambandar himself. Again Nambiandar Nambi says that a grand *sangam* was established by the Pandian whose minister was Kulachirai Nayanar. Even if this *sangam* was the last one, it is evident that the time of Sambandar who was a friend of Kulachirai Nayanar, was anterior to the disappearance of the third *sangam*. It, therefore, follows that Manikkavachakar's time was much earlier than the *sangam* period. But Sambandar's *Devaram* is placed before *Thiruvachakam*, not on account of its antiquity but because of the superior personality of the author, who is an *avathar* of an *Apara-Subrahmanya*.* The works of Appar and Sundarar, being also *Devaram*, were placed immediately after Sambandar's. The author shows that Manikkavachakar's time must be very near the beginning of the present *yuga*. It is noteworthy that the same conclusion has been arrived at, from different data, by the Hon.

---

* An *Apara*-Subrahmanya is a soul that has attained one of the forms of *Pada Mukti* of Subrahmanya.

Sir P. Ramanathan. If this view is accepted, the Buddhist priest who conducted a controversy with Manikkavachakar should be a follower of an earlier Buddha. The author next proves that the works of the saints are equivalent to the *Vedas*, inasmuch as saints were illumined by the *Arulshakthi* of God, and their words were therefore as much the embodiment of *Arul* as the *Vedas* themselves. But he objects to the appellation of *Arulpa* being given to the songs of imperfect seers, and rightly holds it a blasphemy to do so. While quoting Avvayar's famous *Venpa* which identifies the substance of *Arulpa* with the *Vedas*, the interpretation he gives to the term "Munimozhiyum" as "sung my Manikkavachakar" is different from the traditional view. His chief reason for rejecting the meaning 'Vedanta Sutra' is that the work is not so well-known as a *Saiva Shastra* to be denoted by a name compounded of two words, each of which is a general name. The ground of the supporters of the view is that *Kovai* and *Tiruvachakam* are easily identified without the author's name.

The term *Tiruchittambalam* uttered at the beginning and close of the Tamil Vedas is identified with the *Pranava* and is shown to be very comprehensive. *Chit* is *Gnana* and *Ambalam* means *Akasa*. So the term means the space of *Gnana*, which is the Lotus of the Heart and which includes the thirty-six *tatvas* and other products of *Pranava*. The soul identifying itself in its contemplation with Siva, who resides in the Lotus, finally becomes *Advaita* with Him or, in other words, atttains *Mukti*. The term *Tiruchittambalam* is thus identical with *Pranava* but is more *sthula* and tangible in its form.

The author devotes considerable space to Peria Puranam which he interprets as the *Puranam* of greatness (of saints). This work was intended to replace Jivaka–Chintamani, the study of which would be waste of time, according to the sacred dictum of Appar, "பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே." But the *Puranam* is far more than a literary work, embodying the philosophy and practice of religion, devotional songs, *varnashrama dharma*. and creeds of other religions. Chintamani thus pales to insignificance before Periapuranam as a glow-worm before the rays of the midday sun. The author's commentary on the first stanza of the *Puranam* is a model exposition showing the need for scientific-thinking and extensive knowledge of religious philosophy in tackling sacred songs of this kind. Many commentators come in for severe adverse criticism, the merit of which cannot be considered here.

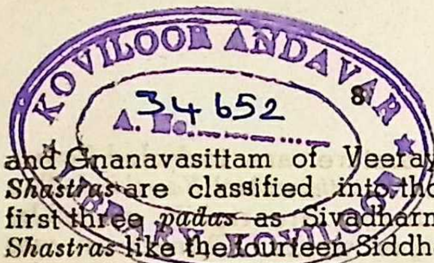
The next important work reviewed by the author is Tirukural, which forms a connecting link between religious literature and *sangam* literature. As this work is more ethical than philosophical, it is readily accepted by all religionists, and happens to be the most popular Tamil work in the west, having been translated into many European languages. The Jains and even Christians claim Tiruvalluvar as their co-religionist. The Navalar's commentary on the first Kural, which covers fifty-five pages, is a wonderful performance, containing extensive quotations from the *Vedas*, the *Agamas*, and the *Shastras*. It is the whole Saiva religion in a nutshell, educed from the tiny couplet by the author's massive genius, which has left a true impression on it.

In the *Sangam* literature are included *Pathu-Pattu*, *Ettuthokai*, and *Pathinenkeel-Kanakku*: The so-called five *Sanga Kavyas* are rightly placed by the author as post-*sangam* works. Chintamani was written probably four or five centuries after the dissolution of the last Sangam. Kandapuranam is placed at the top of *Puranic* Literature, and here too the author strikes an original note regarding the agglutination of the first pair of words in the *Kappu* Whereas the traditional view is that Veerasozhium is an authority for it (திகழ்தச-திகடச), it is contended that the change is authorised by Tholkappier in his *Sutram* of exceptions and that Buddha Mitranar, whose claim for infallibility cannot be upheld, had no right to make a rule against Tholkappier and against the usage of the *Sangam* Literature and the works of other great authors. The only possible justification for him could be the use by Kachiyappar, who then must have preceded the author of Veerasozhium.

In *Shastraic* Literature are included eighteen kinds of philosophy and science:-the Vedas, Vedic-music, Vedic-rituals, Vedic-grammar, Vedic-philosophy, Vedic-prosody, Astronomy, the eighteen Puranas, Logic, Natural and Religious philosophy, Law, Medicine, Military science, Music and Political Economy. Of the six *Vedic Shastras* which are misnamed "the six systems of philosophy"* *Vaiseshika* is treated in Tarka Paripadai of Sivaprakasa Muniver, and *Nyaya* in Taruka Sangraham of Sivagnana Muniver. The *Vedanta* is expounded in many Tamil works such as Kaivalyam of Thandavamurti

---

* These are supplemntary and form a single system. The apparent differences in them are due to narrow views of them.

and Gnanavasittam of Veerayalavanthar. *Agamic Shastras* are classified into those that treat of the first three *padas* as Sivadharmothara, and *Gnana Shastras* like the fourteen Siddhanta Shastras. A long account is given of Sivagnanabodham. It is the most authoritative work in Tamil, as it is a translation and exposition of the Sivagnanabodham of the Rourava Agama and is the *Gnanasurya* that gives light to the whole Tamil Siddhantic Literature. A very elaborate commentary on this work was written by that illumined intellectual giant, Sivagnana Muniver, in whose *sishya* line the author of the Prakasikai had the privilege to be.

The concluding chapter of the Prakasikai begins wiih a section on the importance and value of learning and proceeds to give an account of the right methods of teaching and learning, some of which are yet new to the pedagogic works of the west. It ends with a course of studies in three progressive grades the last of which includes religious literature and philosophy

The Tamil world must be ever grateful to the Navalar for this *Magnum opus* of his. He has presented the whole Tamil Literature as in a mirror and has made this book out of the beauties of all the standard Tamil works. Dravida Prakasikai is thus the *Tilottamai* of the Tamil land, and everyone who takes a pride in being a Tamil will find it a privilege to feast his eyes on the peerless beauty of this exquisite work.

Jaffna,
13th Chittrai of
Prabhava.
(1927)

S. SHIVAPADASUNDARAM, B. A.
Principal, Victoria College, &
Author of 'Saiva Botham'
Series in Tamil.